XIV. évfolyam 29. szám. Ára: 1 forint 1958. július 17

Szűr-Szabó József rajza

A Csendes-óceánon

— Mi a békét szeretjük, én mondom magának!
— Hangosabban beszéljen! Egy szót sem hallok a robbantástól...

Sétahajózás 1958 nyarán

Vasvári Anna rajza

Háromszor annyi gyógyszert gyártunk, mint eddig

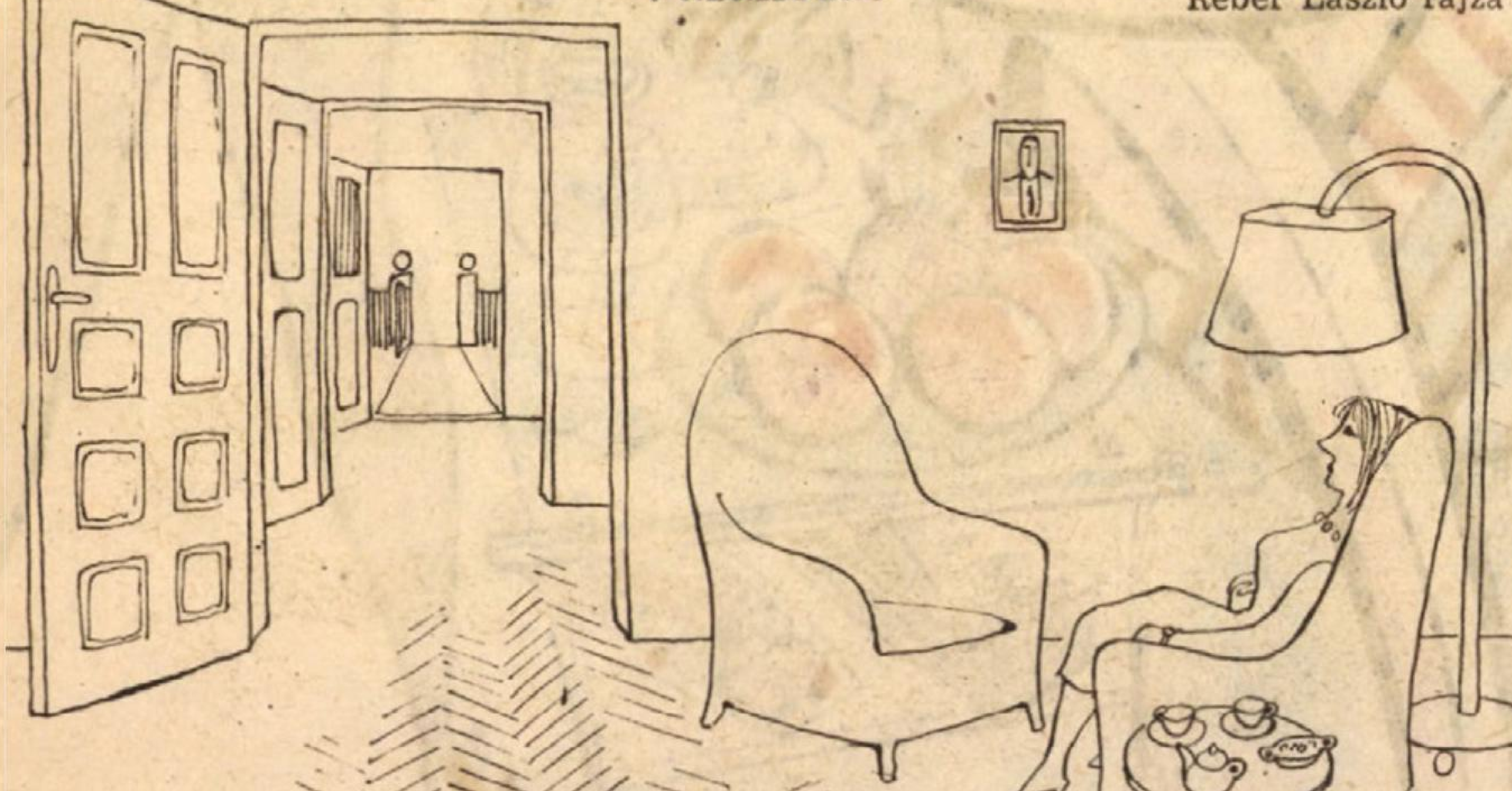
Várnai György rajza.

– Úgy látszik, még egy szekrényt kell vennem!...

Várakozás

Réber László rajza

Ideges EMBEREK

— Halló, Kondrasek! Hogy van? Maga nem ideges?

— Én? Mint a majom. Olyan ideges vagyok napok óta, hogy alig látok a szememen.

— Nyugodjon meg, én is így vagyok vele. Ez tünet. És hogy van a gyomrával?

— Köszönöm. Émelyeg. Nincs semmi étvágyam és annyit eszem, mint a ló. Magánál is így van?

— Pontosan! Maga még emészt?

— Ne tegye magát nevetségessé! Nem tudom az idejét, mikor emésztettem utoljára. Ez is tünet?

— Világos. Nálunk az egész családom nem emészt, beleértve a távoli rokonságot is.

— Ennek örülök. Már azt hittem, hogy beteg vagyok. Szóval, ez általános tünet... És maguk is szédülnek?

— Szünet nélkül. Tegnap a sógorom leesett a lépcsőn és eltörte a bal csuklóját...

— Igazán? Ez megnyugtat. És hogy állnak az életkedvvel?

— Csökkenőben van az egész családban, de ne izgassa magát. Ez is általános panasz. Magának nem szokott a szemhéja repkedni?

— Mint a madár! Az mitől van?

— Ez is a tünetekhez tartozik. Utána fejgörcs. Így van?

— Hahhaha! Pontosan így! Kibírhatatlan fejfájás és életundor. Hahhaha! Tehát ez is van mindenkinek? Nagyszerű! Milyen jó, hogy találkoztunk. És én már-már azt hittem, hogy valami komoly bajom van...

— Maga kis csacsi! Ez mind a napfolt-tevékenységtől van. Protuberancia, így hívják latinul... Vegye tudomásul, hogy a napfoltok már százötven éve nem tevékenykedtek ilyen szorgalmasan. Valahogy megemberelték magukat. Ez a hideg nyár is azért van, és hogy a zöldség ilyen drága.

— Ahá, értem! Így mégiscsak más. Nagy dolog a tudomány. És a szívgyengeségem is attól van?

— Hát persze! No meg az atomrobbantástól. A „Stroncium 90"-től. Hallott már róla?

— Csak úgy fél füllel.

— Az úgy van, hogy amikor atomot robbantanak, a Stroncium 90 felszáll a levegőbe és ionizálja a felhőket. Aztán rádióaktív eső esik az egész világon. Ez megfertőzi a füvet, a tehén ezt megeszi, mi megesszük a tehenet és készen vagyunk. Érti már?

— Persze, hogy értem. Milyen nagy dolog a tudományos gondolkodás! Én pedig, bevallom, már azt hittem, hogy azért vagyok ideges, mert a feleségem elhagyott és a kisebbik fiamat félholtra verte az albérlőm. Persze, akkor még nem tudtam a napfoltokról és az ionizált esőfelhőkről. Milyen jó, hogy a huszadik században élünk. Köszönöm, hogy felvilágosított.

— Kérem, nincs mit, ez kötelességem. Még mindig ideges?

— Nagyon.

— Én is. A viszontlátásra!

— Viszontlátásra!

Gádor Béla

A humor KÖNYVÉBŐL

GYULAI PÁLHOZ, a Budapesti Szemle szigorú szerkesztőjéhez, egy csomó verset küldött be egy fiatal költő, levelében egyszersmind jelezve azt is, hogy pár nap múlva személyesen fog Gyulai kritikája iránt érdeklődni.

Valóban, pár nap múlva bekopogtatott Gyulaihoz. Igyekezett könnyed és fesztelen lenni, hogy elfogódottságát leplezze.

— Főszerkesztő úr — mondotta könnyedén —, én eljegyeztem magam a Múzsával.

— Nagyon helyes — bólintott Gyulai —, úriember nem is tehet mást egy hölggyel, akit ilyen gyalázatosan kompromittált.

BALLAGI MÓR, a kiváló nyelvészprofesszor, kortársai között a legszórakozottabb ember volt. Egyszer együtt kaptak meghívást Mikszáth Kálmánnal egy családhoz. Ballagi az úton se látott, se hallott, Mikszáth kérdéseire teljesen értelmetlen feleleteket adott, mert valami filológiai probléma igen mélyen foglalkoztatta. A vendéglátó háznál is alig lehetett szavát venni, csak nézett mélyen gondolkozva maga elé. Mikor ebédhez ültek és javában kanalazták a levest, felrezzent gondolataiból és megszólalt:

— A feleségem három napja beteg, ne tessék rossznéven venni, hogy a leves ilyen gyalázatosan rossz.

LISZT FERENCHEZ levelet írt egy francia grófnő, melyben felkérte, hogy estélyén zongorázzon, egyben közölje vele azt is, hogy mit kér honoráriumként. A mester megírta, hogy ötezer frankot kíván. Levelére válasz nem érkezett, ellenben rövid idő múlva Liszt Ferenc ott találta szóban forgó levelét a grófnő autogramm-gyűjteményében. Nevetve szólt a grófnőhöz: — Sajnálom, hogy amikor nekem levelet írt, nem közölte, hogy albumába akar tőlem valami kéziratot. Ezt az üzleti levelet ugyanis az inasommal írattam!

EGY MÁRKI, akit Voltaire, a híres francia író megsértett, párbajra hívta a filozófust. Voltaire ezt felelte a kihívásra:

— Lássa, én nem fogadom el az Ön kihívását, mert ön előnyben van, ön nagy és erős, én kicsi és gyenge vagyok. Ön bátor, én meg félénk vagyok. Ön engem meg akar ölni, nemde? Jól van, ettől fogva holtnak tekintem magam.

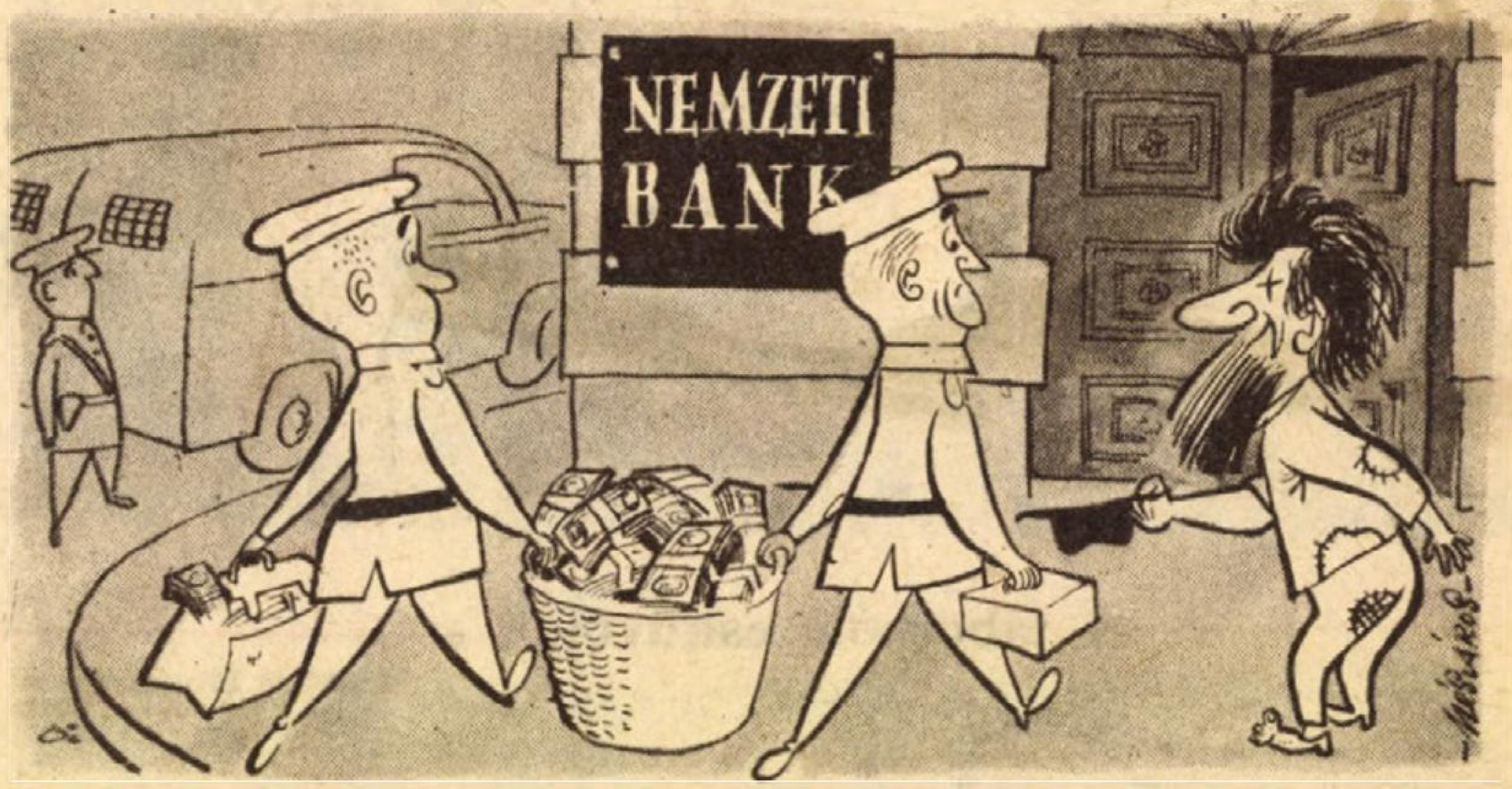

Sándor Károly rajza

Jövőbe látó rajzunk a vendéglátóiparban bevezetendő díjtalan, kötelező ruhatárról

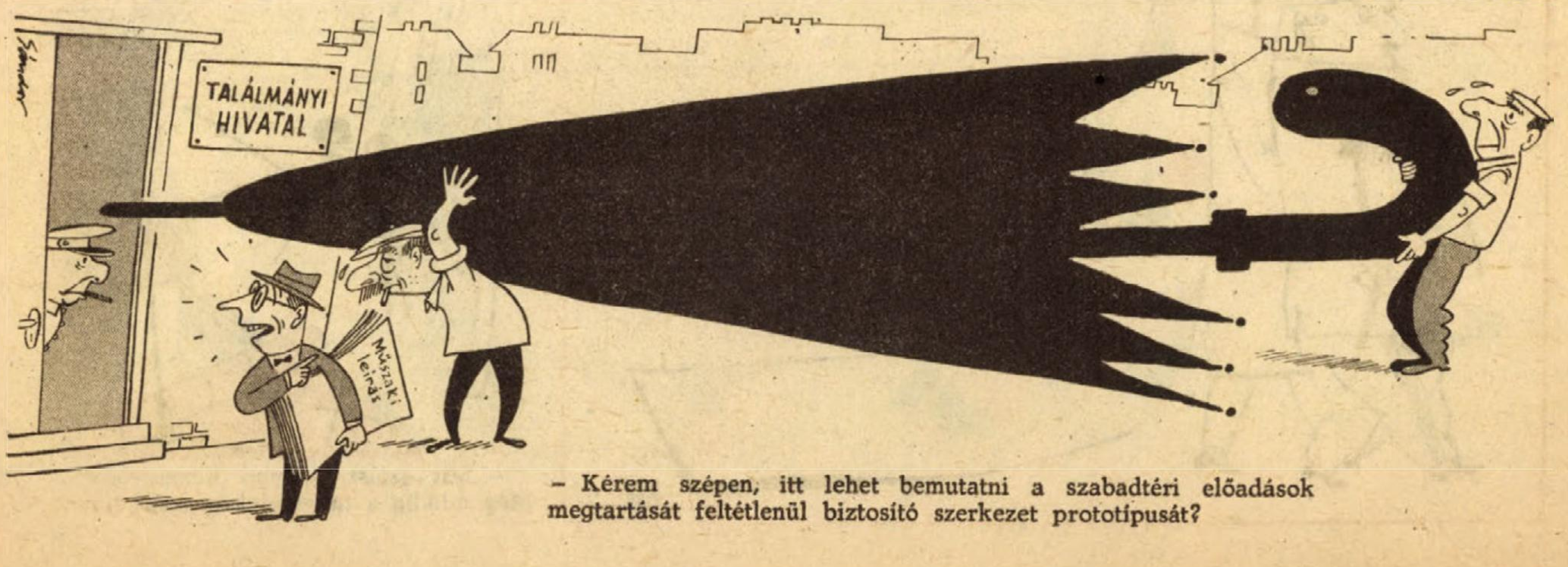
Az élelmes

Mészáros András rajza

Korszakalkotó találmány

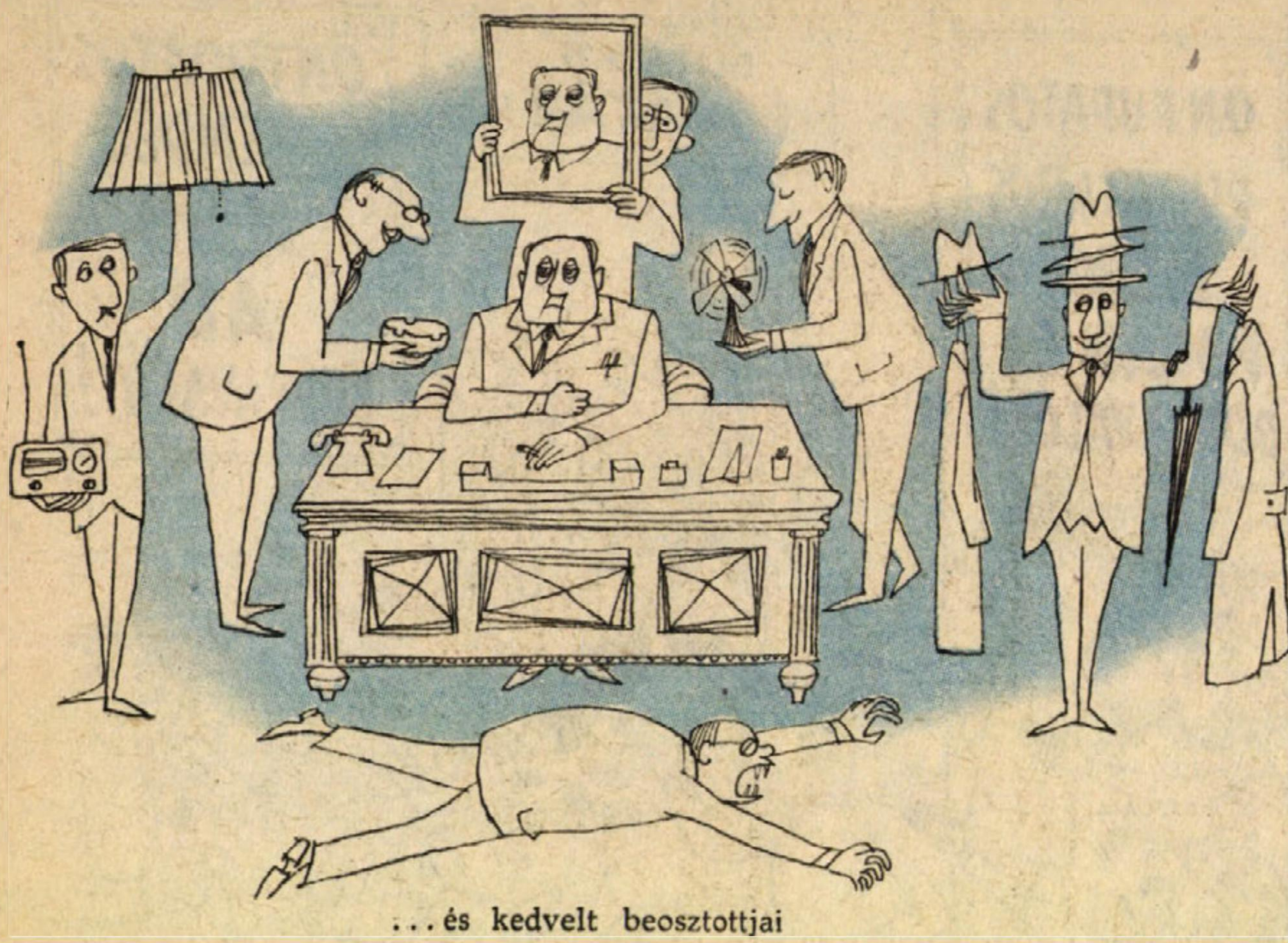
Sándor Károly rajza

– Kérem szépen, itt lehet bemutatni a szabadtéri előadások megtartását feltétlenül biztosító szerkezet prototípusát?

A FŐNÖK

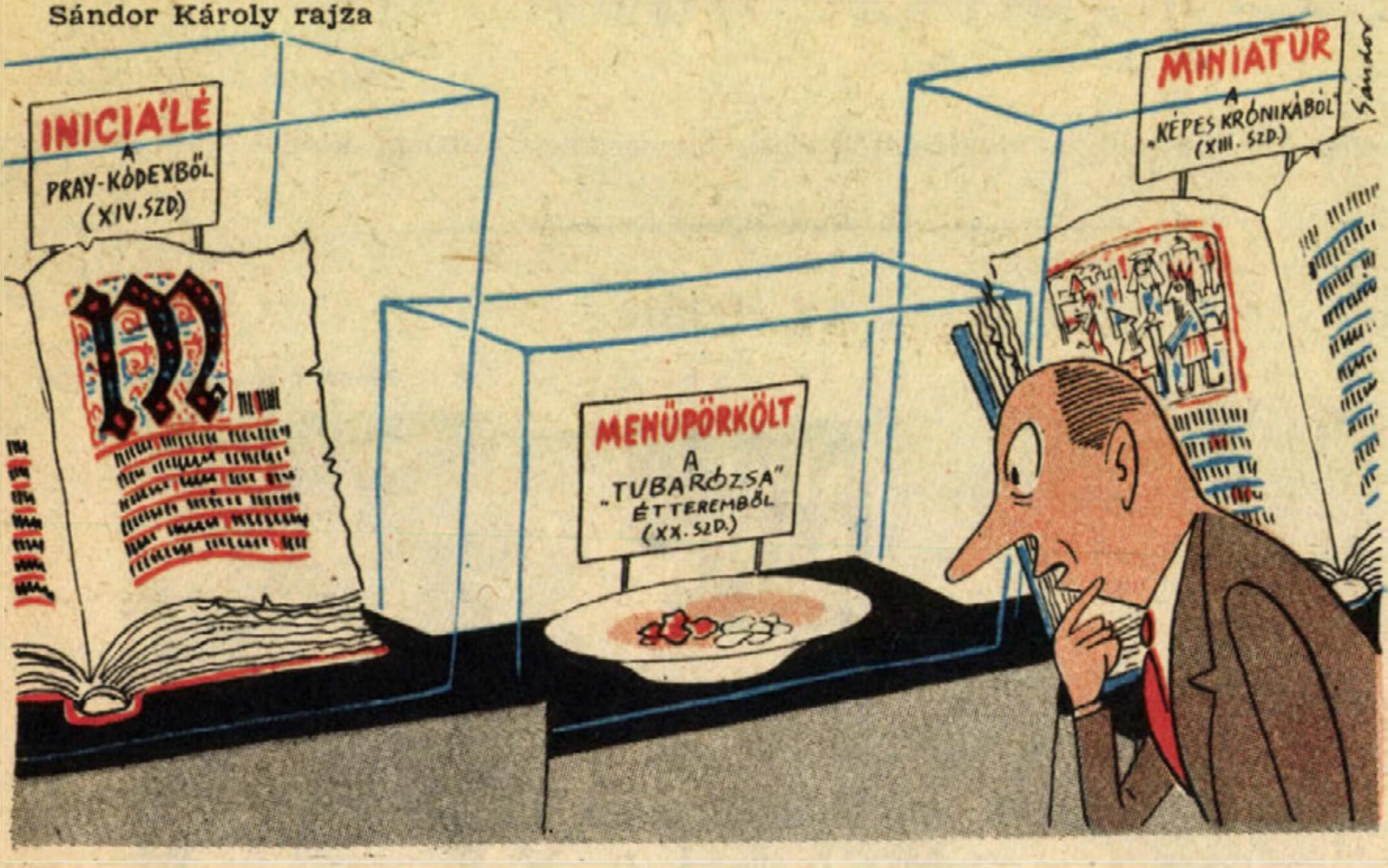
Kaján Tibor rajza

...és kedvelt beosztottjai

Magyar miniatürök kiállítása Esztergomban

Sándor Károly rajza

HÍREK mindenfelől

A sajtó legfontosabb hivatása a friss hírek, értesülések, új események, röviden: újságok közlése. Ez a hír-lapok, új-ságok feladata. Mi a leglényegesebb egy újság hírszolgálatában? Az, hogy a hírek frissek, újak, meglepők, mellbevágók legyenek. Ahogyan egy angol zsurnalisztológiai tétel állítja: nem az a hír, ha a kutya harapja meg az embert, hanem az, ha az ember harapja meg a kutyát. (A fokozott napfolttevékenység és frontátvonulások következtében különben lassanként az utóbbi esemény is megszűnik az újság ingerével hatni.)

A vérbeli újságíró megérzi, hogy mi a hír, mi az, ami érdekli a közönséget. Az igazi újságíró a Rubicon átlépése, Amerika fölfedezése, vagy a jégkorszak befejezésének pillanatában már rohan leadni lapjának még lapzárta előtt a nagy újságot.

Napjaink lapjainak legnagyobb erénye a hallatlan frisseség, gyorsaság és érdekesség. Ennek ábrázolása érdekében az alábbi híreket vettük ki a lapokból, hogy kellőképpen kidomborítsuk a hírszolgálat fontosságát:

Berlinen át kaptuk a hírt arról, hogy romlásnak indult hajdan erős magyar. A hírt még nem erősítették meg.

Lapzártakor jelentik, hogy megenyhült a lég, vidul a határ.

Madridban a Spanyol Távirati Iroda szűkszavú jelentést adott ki arról, hogy a mór megtette a kötelességét, a mór mehet. Az ügyben a külügyminisztérium még nem nyilatkozott.

ENSZ-körökből származó értesülés szerint a béketábor legyőzhetetlen.

Az AFP egy marokkói jelentésre támaszkodva félhivatalosan közli, hogy a szerelem mindent legyőz.

Rendszerint jól tájékozott barcelónai körök szerint az aranjuezi szép napoknak vége. Lapzártáig még nem érkezett meg a zárójelentés.

Szaud Arábia udvari hírügynökségének hajnali 4 órakor kiadott híradása szerint a kutya ugat, a karaván halad. A londoni Állatvédő Liga tiltakozása a legrövidebb időn belül várható.

Közlik ezenkívül a lapok a Nemzetközi Nőszövetség erélyes cáfolatát egy álhírre. Eszerint valótlan az, hogy az asszony ingatag, álnok és csalfa lény.

Feleki László

A tábornok esküvője

Hegedűs István rajza

100 000 új televíziós készülék a hároméves tervben

– Mit szólsz, milyen konzervatív! Még mindig a távvezetékre száll! . . .

Csak takarékosan!

Hogy mi történt Bolhásfalván,
Elmondom e dalba;
Élüzem lett a napokban
a sertéshizlalda.
Érthető, hogy Bolhásfalva
Örömébe tombol:
Jelezték, hogy a főfejes
Lejön a Központból!

Ő maga jön vándorzászló
Átadása végett.
Hát e célból rendezni kell
Egy kis ünnepséget.
Igazgató elvtárs azt az
Utasítást adta:
— Csak szerényen! Nem kell a nagy
Eszem-iszom, trakta!

Mert a takarékosság a
Legfőbb szempont, nemde?!
Nem lesz más, csak szódavíz, és
Parizeres zsemle!
A főfejes tudja jól, hogy
Minden forint drága.
Örül majd, hogy gondolunk a
Takarékosságra.

Így is történt... A főfejes
Megérkezett másnap.
Jöttek vele középfejes
S alfejes kartársak.
Takarékosságról mondtak
Szónoklatot hármat.
Ám a sovány ebéd láttán
Fanyar képet vágtak.

Nem ízlett a parizer és
Kemény volt a zsömle.
Főfejesről rágás közben
Dús verejték ömle.
Éhes maradt s hogy kínjára
Némi vigaszt leljen,
Udvarra ment, hogy legalább
Friss levegőt nyeljen!

Hát ahogy az udvarra lép,
Jó levegőt érez.
Semmi kétség!... Hurka sül itt,
Májas is, meg véres.
Friss tepertő illata is
Lengedez a légbe',
Körülszaglász a főfejes:
Mi mehet itt végbe?

Honnan jön az égi illat?
Ez csupán a gondja.
Nini — szól a főfejes — hisz
Amott van a konyha!
Jól megtermett szakács néni
Sürög-forog benne.
Serceg a zsír!... Újabb illat!
Mintha kolbász lenne...

Mi készül itt?... A főfejes
Kérdi meredt szemmel.
— Pszt! Inti le a szakácsnő
— Legyen türelemmel.
Disznótor lesz!... Nem ettek ily
Finomat a szenték.
Maga is kap, ha a fránya
Fejesek elmentek!

Borvendég Imre

HÁZIASSZONY A VIHARBAN

Tocz Tibor rajza

— Hova rohansz?
— Vacsorát főzni, takarítani, nagymosást csinálni... Nem várhatom meg a végét!

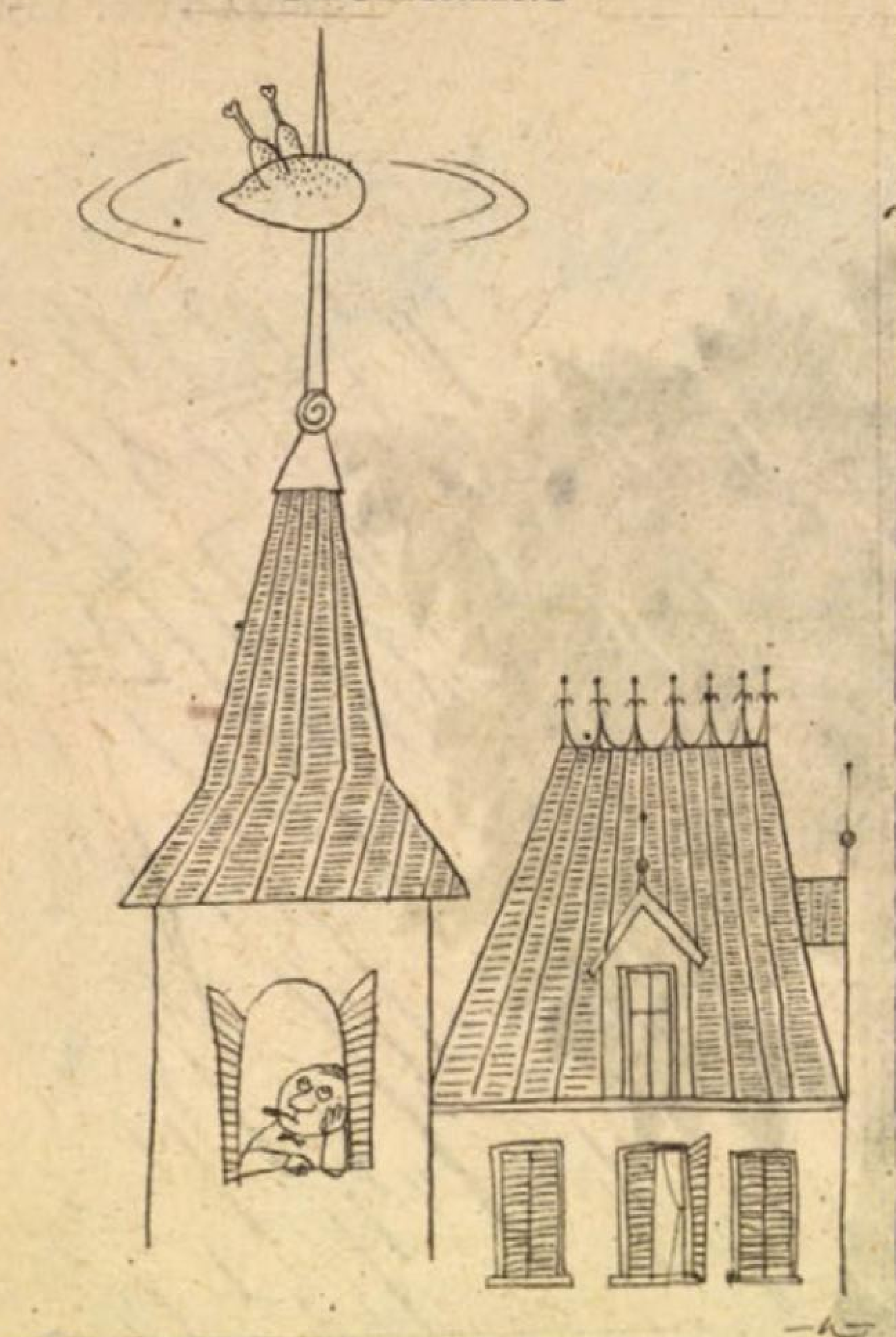
A középkorban

Kaján Tibor rajza

— És nálatok mennyit fizetnek egy bukfencért?

Szélkakas

A pereces

Ésszerűsítés

Az író, aki mindjárt lábjegyzetekkel látja el a művét.

A bejáró férfi

A társaság két táborra oszlott, a nők divatról fecsegtek, mi férfiak pedig a jó borról, a lottóról és más, magasabb szellemi felkészültséget igénylő témákról társalogtunk.

Egyszer csak hallom, hogy rátértek a nagy és örök problémára: a bejárónő-kérdés megtárgyalására. Volt, aki dicsérte a bejárónőjét, de a legtöbben panaszkodtak, mint ahogy az már lenni szokott. Aztán akadt olyan is, aki azért kesergett, mert már hónapok óta képtelen volt egy rendes bejárónőre szert tenni.

Irma néni — a háziasszony — nem avatkozott bele a vitába, szelíd mosolylyal az ajka körül türelmesen megvárta, míg rákerül a sor, aztán így szólt:

— No, én nem panaszkodhatom, gyerekek... Nagyon meg vagyok elégedve a bejárónőmmel... Gézával...

— Gézával? — hördültek fel az asszonyok.

— Igen. Jól hallottátok. Gézával. Hozzám ugyanis nem bejárónő, hanem bejáró férfi jön, háromszor egy héten...

Erre már mi férfiak is közelebb húztuk székeinket.

— Az úgy volt — mesélte Irma néni —, hogy egy szép napon beállított hozzám régi leánykori udvarlóm, Géza. Alig ismertem meg, hiszen jó néhány évtizede nem láttam. Hatvanéves, szikár öregúr lett belőle, gesztenyebarna, hullámos haja kisimult és színezüst lett, de a hangja, a mosolya mit sem változott. Nagyon megörültem neki. Később aztán elmondotta, hogy agglegény maradt, nyugdíjas és elhatározta — mivel jól jönne neki egy kis mellékes —, felkeresi régi, harminc-negyven év előtti szerelmeit és felajánlja nekik háztartásbeli szolgálatait. Otthon is mindig maga takarít, gondolta, miért ne csinálhatná ugyanazt másutt — pénzért. Rajtam kívül még két volt szerelméhez jár a hét többi napjain — valamennyien tisztes családanyák, sőt az egyik nagymama már —, ahol örömmel fogadták a régi jó barát jelentkezését, mivel ők is éppen bejárónőt kerestek.

A történet nagy érdeklődést keltett, csak úgy röpködtek a kérdések: mit fizet, hogyan takarít satöbbi, satöbbi.

— Annyit kér, mint a többi bejárónő. Munkájával meg vagyok elégedve, mert előzőleg mindig alaposan kitakarítok.

— Kitakarítasz? — kérdeztük csodálkozva.

— Hát csak nem járatom le magam Géza előtt, hogy aztán elhíresztelje a másik két asszonynál, nálam milyen piszok van. Meg aztán — tette hozzá szemérmesen — kímélem is őt. Elvégre már

nem mai gyerek... Hatvanéves...

— S Géza mit csinál? — érdeklődött valaki.

— Eldiskurálgat velem... Mióta felvettem, nem vagyok olyan egyedül... Néha még udvarolgat is... Könyveket, virágokat hoz... Mondhatom, ilyen figyelmes bejárónőm még nem volt, mint ez a Géza... Persze, neki is voltak kikötései...

— Éspedig?

Irma néni ellágyult tekintettel, mosolyogva felelt:

— Csak diétás kosztot eszik, csak a legjobb szivarokat szívja és mire megjön takarítani, már mindennek ragyognia kell a tisztaságtól...

Tardos Péter

Ha már megvette!

Sándor Károly rajza

– De asszonyom! Fürdőruhában itt, az eszpresszóban?
– Hát hol viseljem? Talán a strandon, ebben a ronda nyárban?

Kis Képes Híradó

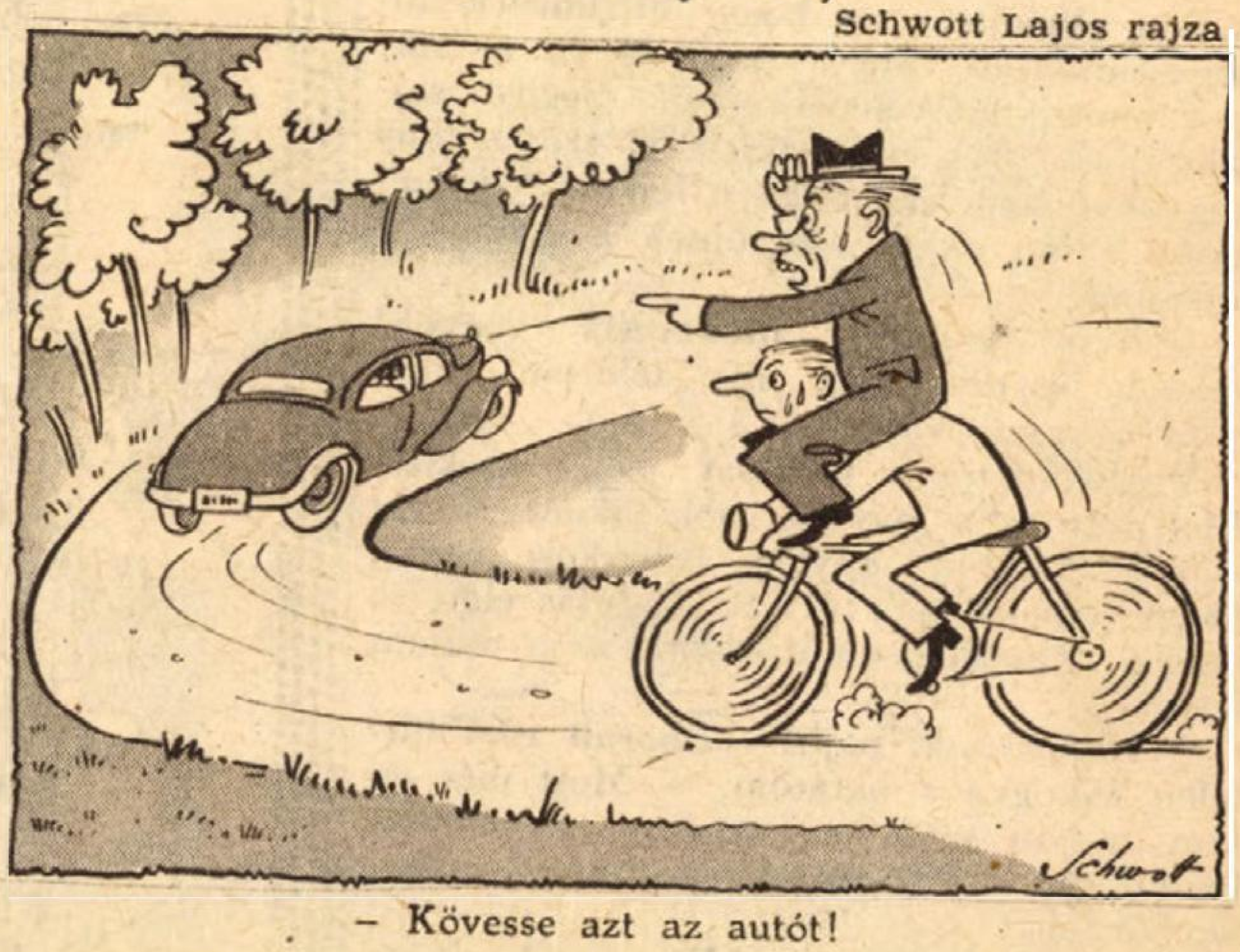
Gerő Sándor rajza

– Bocsásson meg, de be lehet látni a ruha kivágásába!
– Tudom . . .

A féltékeny férj

Schwott Lajos rajza

– Kövesse azt az autót!

Lehet, hogy igaza van?

Szepes Béla rajza

– Nem lesz itt komoly foci, amíg mi fel nem nővünk! . . .

Szakértői vélemény

Kasso rajza

– Aztán jó ez az új esztergapad?
– Azt meghiszem! Már négy öngyújtót készítettem rajta a haveroknak!

SZERENCSE DOLGA

Szerencse

Vettem egy lottót, kitöltöttem és csak későn, csütörtök délután vettem észre, hogy elfelejtettem bedobni az arra a célra kijelölt ládikóba. Tudtam, mi a teendőm: lehunyt szemmel apró darabkákra téptem a szelvényt és a fecniket szélnek eresztettem.

— Még az a mázlim — gondoltam magamban kuncogva —, hogy az öt szám már teljesen kiment a fejemből, már nem is emlékszem arra, hogy az ötöst, a tízest, a kilencest, a kettest és a negyvenhármas számot ikszeltem ki...

Alighogy ez a gondolatsor végigfutott az agyamon, rádöbbentem arra, hogy tisztán emlékszem mind az öt számra. Nosza, megpróbáltam összezavarni magam: számokat mondtam összevissza, felolvastam a fél telefonkönyvet, bonyolult számtani műveleteket végeztem, de hiába. Az öt szám beleragadt az agyamba. S akkor felgyűrt gallérral, mélyen a szememre húzott kalappal besettenkedtem egy zajos talponállóba és megittam három féldecit. A Léthe-víz pótló azonnal megtette a hatását. Rákönyököltem a pultra és elkeseredett hangon nótára fakadtam: *„Hej, de öt, tíz, kilenc, kettő — Negyvenhárom. — Jöszte Julcsa, jöszte Julcsa, — Légy a párom!"* A nótázásra odagurult hozzám egy alacsony, köpcös emberke, zöld napellenzővel felszerelt keménykalapban és megkérdezte:

— Nő?

— Lottó! — feleltem siránkozva. — Nem tudom elfelejteni azt hogy öttízkilenckettőnegyvenhárom. Már visszafelé is tudom: moráhnevgyenőttekenelikzittő. Segíts rajtam, pajti., Ha egy icipicit is szimpatikus vagyok neked, akkor üss a fejemre egy nagyot! Talán akkor kirepülnek a számok a fejemből, huss!

— Nem tehetem, humanista vagyok! Inkább igyunk még egy féldecit. Jobb, mint egy fejbevágás!

Megfogadtam a tanácsát és nemsokára elfelejtettem a nevem, hol lakom, merre van a kijárat, anyám leánykori nevét, apám foglalkozását a felszabadulás előtt és után... Csak azt az öt számot nem tudtam feledni...

— Elvesztünk, pajti! — borult rám hirtelen zokogva a barátom. — Most már én sem tudom elfelejteni azokat az átkozott számokat... Öt, tíz, kilenc, kettő, negyvenhárom...

Már nem emlékszem, hogyan kerültem haza, de reggel arra ébredtem, hogy a feleségem kisírt szemmel, vádló tekintettel áll az ágyam lábánál.

— Ezért még számolunk! — sziszegte jóreggelt helyett.

— Számoljunk! — motyogtam álmosan. — Öt, tíz, kilenc, kettő, negyvenhárom, az annyi mint hatvankilenc... Stimmel?... Helyes... A többi a magáé, fiam!

Délben, a hivatalban, amikor a rádió bemondta a lottó nyerőszámait, boldogan visítottam fel:

— Hurrá! Micsoda szerencsém van! Egy találatom sincs! Hurrá!

Kollégáim megkövülten néztek rám. Azt hitték, megbolondultam, de aztán elmeséltem nekik, milyen gyötrelmeken mentem keresztül.

— S mondd — kérdezte egy barátom —, milyen számaid voltak?

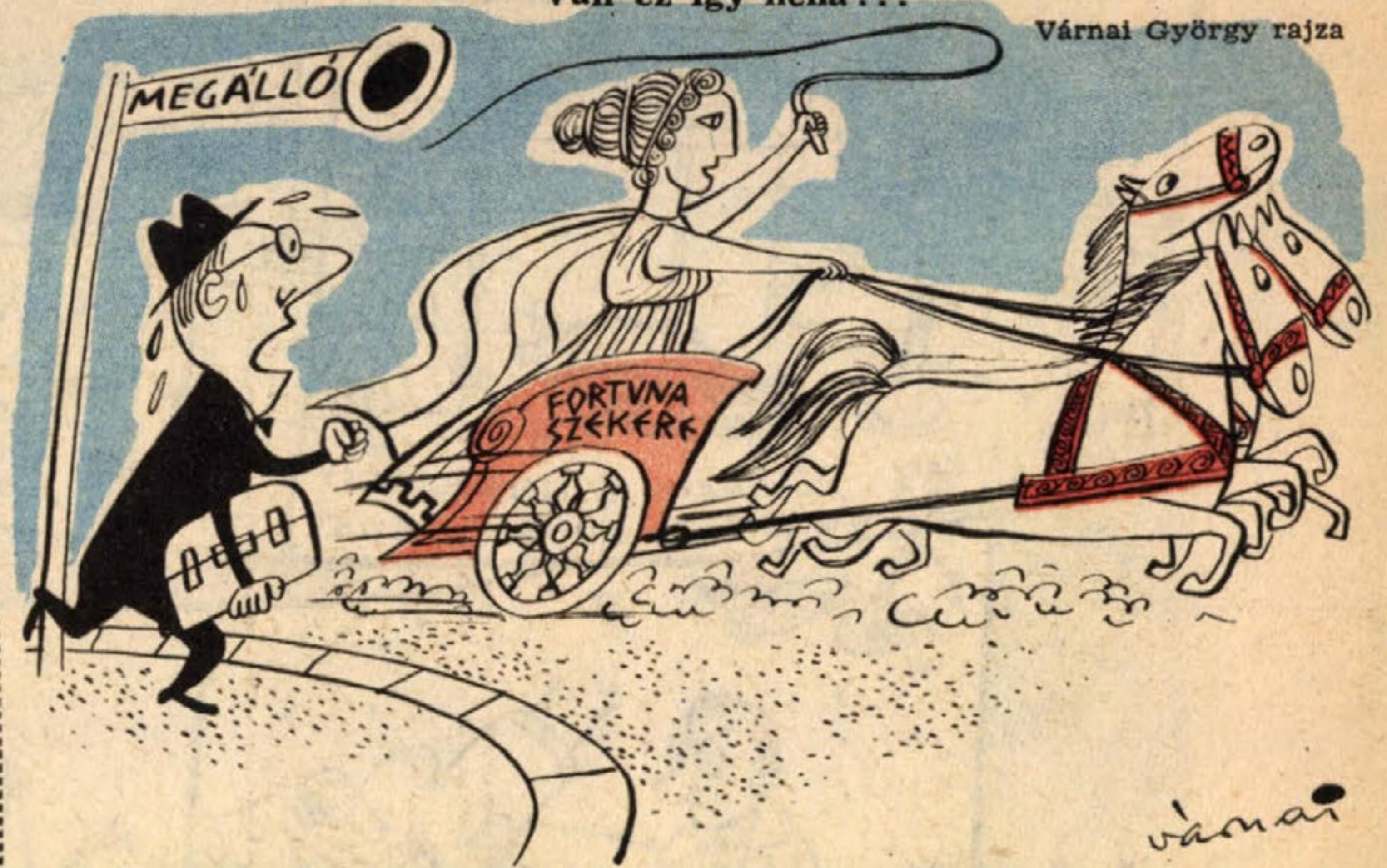
— Várj csak! — feleltem mosolyogva, de arcomról egy pillanat alatt eltűnt a mosoly és bambán néztem magam elé.

Egy számra sem emlékeztem.

(m. gy.)

Van ez így néha...

Várnai György rajza

— A fene egye meg! Ez is pont az orrom előtt ment el!

Kényszerleszállás

Szegő Gizi rajza

A hajótörött

Toncz Tibor rajza

Az égiek is játszanak

Pusztai Pál rajza

— Na, milyen idő legyen holnap?

Modern tánc az Aranyborjú körül

Kaján Tibor rajza

Ez is szerencse dolga

Szegő Gizi rajza

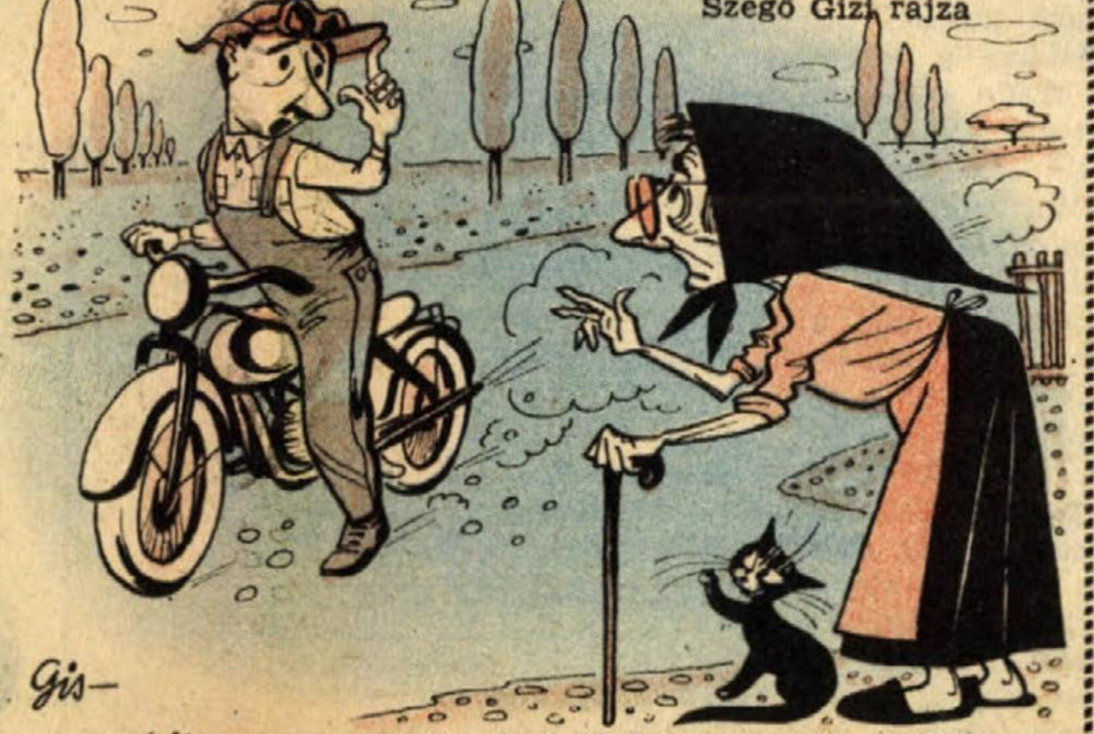
Tisztasági javaslatunk

Toncz Tibor rajza

Mese a szegény gépészről

Szegő Gizi rajza

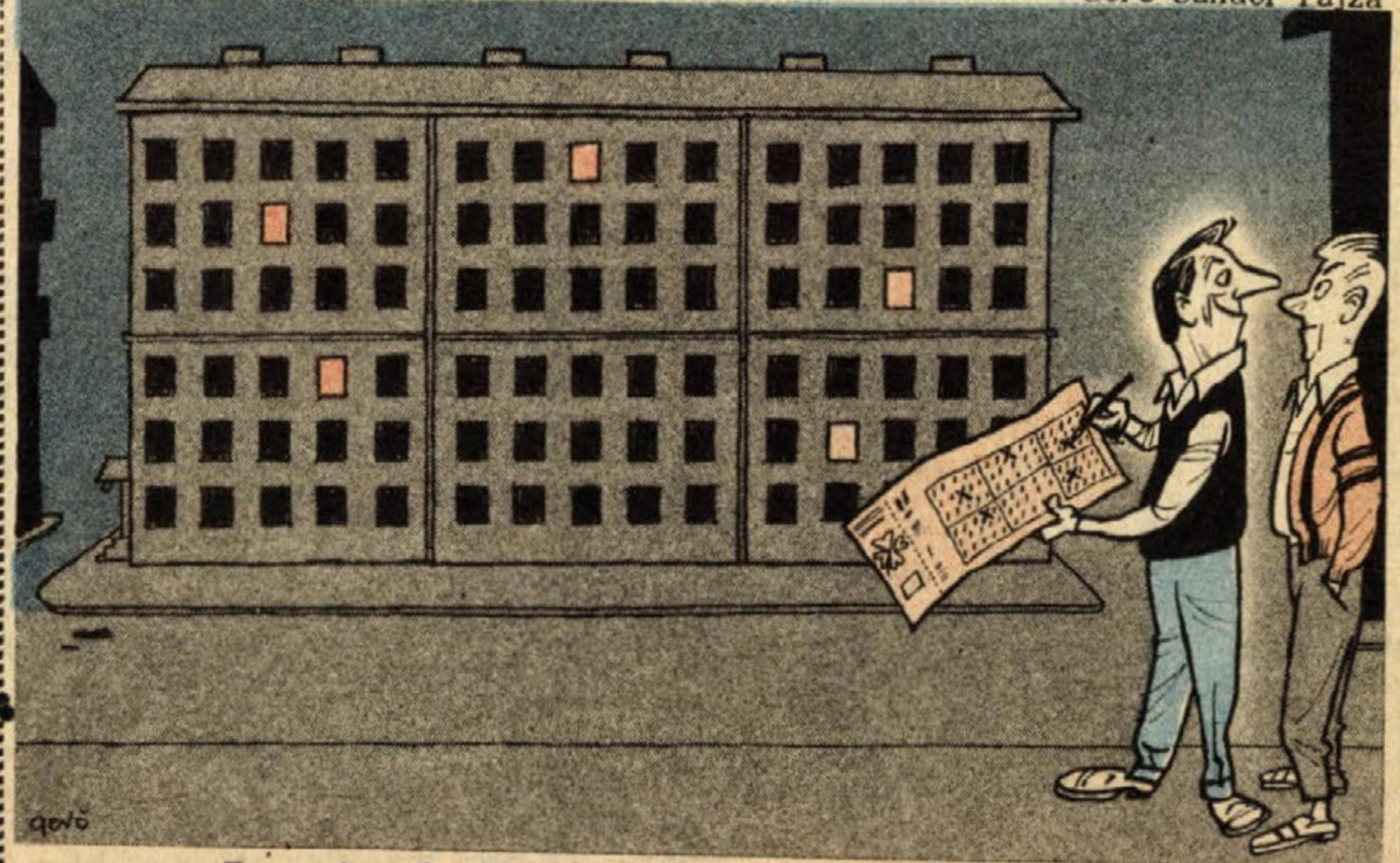

— Adjonisten, öreganyám! Hol, merre találok gépalkatrészeket?

— Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál!... De hogy gépalkatrészt hol találsz, fogalmam sincs.

A Fiastyúk utcában

Gerő Sándor rajza

— Ez az én szisztémám!... Megjátszom a világos ablakokat...

Barátom a Don Juan

Géza felesége nyitott ajtót. Amikor meglátott, dühösen végigmért, aztán bekiáltott a szobába:

— Itt a drágalátos barátod!

Azonnal láttam, hogy rosszkor jöttem. Nagy csata lehetett náluk, még puskaporszagú volt a levegő. Mármár arra gondoltam, hogy visszavonulok, amikor megjelent Géza, sápadtan, elcsigázva, üveges szemekkel.

— Jó, hogy jöttél! — mondta csüggedten. — Elmegyek veled... — Aztán a konyha felé fordulva, váratlanul nagyot ordított: — El-megyek!

Odalenn az utcán Gézából ömleni kezdett a szó:

— Nem, ezt nem lehet tovább bírni... Időben hazamentem, kedvesen köszöntöttem, nem köszönt vissza. Szótlanul sétált a szobában, mint egy megsértett fejedelemasszony, mint egy Apaffyné. Egy szóval sem kérdezte, mi újság, mi történt a hivatalban, szaggat-e még a tárdkalá-

csom... Nem, egy szót sem szólt. Aztán elém lökött egy vájdlingot, tele borsóval: „Pucold meg, ha vacsorázni akarsz!" Akkor még nyugodt voltam: átnéztem Apaffynén és a vájdlingon. Egy perccel később panaszkodni kezdett, hogy nincs egy vasa sem, hogy nem tud kijönni abból a pénzből, amit adok neki... Nem tehetek róla, fejembe szállt a vér, a homlokomon elkezdett lüktetni egy erecske... Kitört a vész...

Nem szóltam közbe, diplomatikusan hallgattam.

— Látod, ez az! — sóhajtotta Géza. — Ez hajszolja a nős férfiakat más nők karjaiba. Minden férfinak kell egy asszony, akihez elmenekülhet, akinél megpihenhet, anélkül, hogy egy szót is kellene szólnia, akinek az ölébe fektetheti mártír fejét... Bevallom neked, mint férfi a férfinak, nekem is van valakim... Számítok a diszkrécióra!... Linkának hívják. Elvált asszony. Évek óta imádjuk egymást. Ha már otthon nem bírom tovább, akkor űzött vadként elfutok hozzá... Számítok, öregem, a diszkrécióra!... Tudod, néha olyan vagyok, mint egy viharvert hajó, amely napsütötte, csendes öbölre vágyik... Most felmegyünk Linkához... Meg kell ismerned Linkát. Olyan ő nekem, mint az orvosság... Évek óta szeretem...

Megálltunk egy ház előtt.

— Itt lakik — suttogta Géza. — Gyere, Linka örülni fog nekünk... De teljes diszkréció!...

Géza valósággal megfiatalodott. Olyan izgatott lett, mint egy kisdiák, kettesével vette a lépcsőket. Csöngetésünkre egy feketeruhás, szomorú, holló-szerű nénike nyitott ajtót és meglátva türelmetlenül topogó barátomat, károgó hangon beszólt a szobába:

— Itt a drágalátos barátod!

— Ne törődj vele! — magyarázkodott Géza, miután a nénike krákogva és szitkozódva eltűnt. — Ez Linkám mamája. Kellemetlen nőszemély, nem nézi jó szemmel, hogy a lánya velem barátkozik...

Bementünk a szobába. Géza barátnője az ablaknál állt, háttal az ajtónak, kinézett az utcára. Szép, férfias háta volt. Barátom odalépett hozzá és belecsókolt a nyakába. Ekkor a Napsütötte Csendes Öböl villámgyorsan visszafordult, a szeme villámokat szórt és felháborodottan mondani akart valamit, de meglátva engem, torkán akadt a szó. Géza zavartan bemutatott, Linka biccentett a fejével.

Hosszú-hosszú pillanatokig álltunk így szótlanul. Géza hol rám, hol a barátnőjére nézett.

— Itt maradhatunk vacsorára? Éhesek vagyunk, mint a farkas! — mondta Géza tettetett vidámsággal.

Linka most sem szólt egy szót sem, kiment a szobából és kisvártatva behozott egy zöldbabbal teli vájdlingot.

— Pucoljátok meg, ha vacsorázni akartok! — mondta unottan, s faképnél hagyott bennünket.

Géza utána szaladt, én meg unalmamban a családi fényképeket nézegettem a falon és a vitrinben porosodó nippeket: a kicsavart lábú táncosnőt, a Bonzó-kutyát és a rokokó szerelmespárt. Közben, ha akartam, ha nem, végig kellett hallgatnom a veszekedésüket. Linka olyanokat mondott, hogy az az idő már elmúlt, amikor a nő állandóan csak otthon ült és várta, várta, várta a férfit, és bár ő egy fillért sem fogadna el Gézától, mert ő nem olyan nő, de azt igenis elvárja, hogy időnként kedveskedjék valamivel: egy szál virággal, vagy öt deka kaviccsukorral. Születésnapjára ígért egy jersey-kosztümöt, ő — mármint Géza Napsütötte Csendes Öble — mondta, hogy neki nem kell, nem fogadhatja el, de Géza erőszakoskodott és íme, az ígéret csak ígéret maradt, ami nagyon jellemző rá — mármint Gézára. A barátom azzal védekezett, hogy sok a dolga, gyenge a memóriája és nem kapta meg a várt prémiumot. Én továbbra is hűségesen a vitrin előtt álltam és bámultam a kicsavart lábú táncosnőt, a Bonzó-kutyát és a rokokó szerelmespárt, egészen addig, míg Géza rám nem kiáltott:

— Vedd a kalapodat! Megyünk!... Egy percig sem maradok itt tovább!

Szaladnom kellett Géza után, aki annyira izgatott volt, hogy csak futólépésben tudott menni.

— Most hova megyünk? — kérdeztem lihegve, amikor melléje értem.

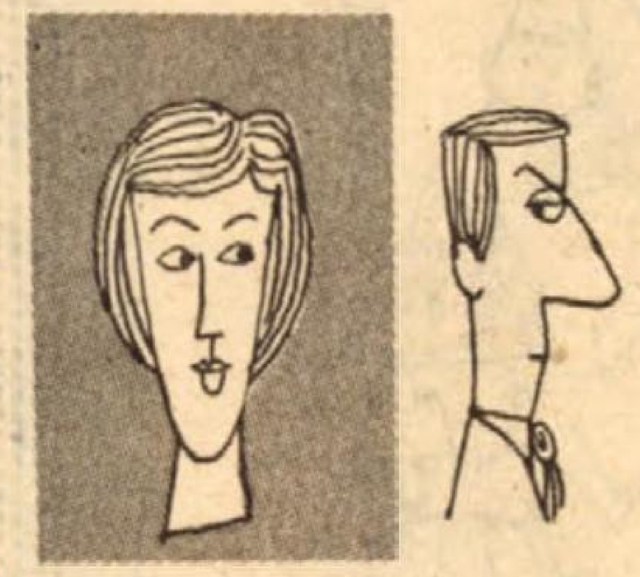
— Nem tudom! Nem tudom... — sóhajtotta elkínzottan Géza, aztán hirtelen felcsillant a szeme: — Azazhogy tudom. Ilonkához! Ó, miért is nem jutott előbb az eszembe! Fel, fel, Ilonkához! Meglátod, nála végre megpihenhetek, ő az én vigaszom, dalosmadaram, mentsváram. Ha Linka elűz magától, hozzá futok, mint egy sebzett szarvas... Ilonka fiatal és szép. Másfél éve ismerem... Természetesen számítok a diszkrécióra!

— Felőlem nyugodt lehetsz, barátom... — mondtam fejcsóválva.

Ilonka a következő szavakkal nyitott ajtót:

— Szép, hogy egyszer meglátogatsz, nyomorult!

Később, amikor vacsora után ér-

deklődtünk, Ilonka letett elénk egy nagy vájdling újkrumplit:

— Pucoljátok meg a drágalátos barátoddal, ha vacsorázni akartok! — mondta szigorú hangon és otthagyott bennünket. Géza úgy futott utána, mint egy sebzett szarvas.

Ismét egyedül maradtam, s míg Ilonka lelkesen, hosszú körmondatokban szidta Gézát, megpucoltam és megfőztem az újkrumplit, majd bő zsírban, sok petrezselyemmel pirosra sütöttem. Aztán szépen megterítettem három személyre és beszóltam nekik:

— Kész a vacsora!

— Maga csak ne szóljon bele! — sikoltotta ki Ilonka. — Magának semmi köze hozzá!...

Vállat vontam. Kivettem magamnak a lábasból egy nagy adagot és asztalhoz ültem. Abban a pillanatban, amikor fel akartam szúrni a villámra az első szem krumplit, Géza kiviharzott a szobából és rámkiáltott:

— Gyerünk!... Megyünk!... Egy percig sem maradok itt tovább!

Fáradtan és éhesen követtem, de Géza teljesen elfelejtkezett rólam és már messze járt.

Talán a feleségéhez futott.

Mert minden férfinak kell egy asszony, akihez elmenekülhet, akinél megpihenhet, anélkül, hogy egy szót is kellene szólnia, akinek az ölébe fektetheti mártír fejét...

Mikes György

A macska

Egy régi ismerősöm mesélte:

*

— Tudod, öregem, hogy régiségekkel foglalkozom: kép, műtárgy, ilyesmi, és mondhatom, nem könnyű üzlet. Ezer buktató van, az embernek mindig nyitva kell tartania a szemét.

Főleg vidéken dolgozom, de Pesten lakom, emiatt gyakran kell utaznom. Néhány nappal ezelőtt is, üzleti ügyben elutaztam Kecskemétre. Elintéztem azt, amiért mentem, céltalanul sétáltam a rekkenő hőségben, mert még sok időm volt vonatindulásig. Amint mendegélek, egyszer csak egy kis parasztház előtt megláttam egy macskát. A macska maga kócos, nyeszlett, érdektelen állat volt, de evett valamit és amikor az edényre néztem, amelyből evett, majdnem elállt a szívverésem az izgalomtól.

Életemben még nem tévedtem ilyen ügyekben és azonnal láttam, hogy a macska edénye a Ming dinasztiából való értékes porcelán és legszerényebben számítva is megér tízezer forintot. Elsápadtam, közelebb mentem és megsimogattam a macskát, hogy jobban szemügyre vegyem az edényt. Semmi kétség: a macska undorító és rosszkedvűen nyávog, de az edény valódi.

Enyelegtem a macskával vagy félóráig, míg végre a rozoga kis házból előkerült egy öreg paraszt. Én oda se néztem, csak a macskával foglalkoztam.

A gazda végre valamit mondott az időről, köszöntöttük egymást, ahogy illik és én belekezdtem:

— Pesti vagyok — mondtam —, de ilyen macskát még Pesten sem látni. Megvenném.

A gazda nevetett:

— Koszos kis macska ez. Nem foglalkozom macskaeladással. Van nekem becsületes foglalkozásom.

— Nono. Hát én sem abból élek, hogy macskákat veszek, meg eladok, de ez a macska nagyon tetszik nekem. Nézze, öregem, nem akarom becsapni magát, tudom jól, hogy az idén a macskatermésünk nem volt kielégítő, tudom, hogy a macskának ára van. Adnék ezért a kedves kis izéért ötven forintot.

— A macska nem eladó — mondta a paraszt és indult befelé a házba. Megállítottam.

— Nézze bátyám, tudja, hogy van az, ha az embernek hirtelen nagyon megtetszik egy macska. Adok érte kétszáz forintot és viszem is.

A paraszt meg sem rezzent ettől a horribilis összegtől:

— Nem kereskedek macskával. Én szeretem az állataimat és nem szoktam eladni őket.

— Jó, ha nem, hát nem. De én minden árat megadok ezért a macskáért. Lehet, hogy hülyének néz, de adok érte ötszáz forintot és kész. Nekem megéri.

A paraszt zavartan megsodorta bajuszát:

— Ha bolond az úr, a maga baja. Nem tudom, mit akar ettől a macskától, de ötszázért odaadom.

Boldog voltam. Még így is semmi, azért az edényért. Nyomban kifizettem az öt darab százast, ölembevettem a macskát és elindultam. Aztán hirtelen megálltam és mintha csak most jutna eszembe, megszólaltam:

— Ha már megvettem ezt a gyönyörű macskát, adja már vele az edényt is, amiben enni szokott. A macska a szokások rabja.

A paraszt megcsóválta a fejét:

— Az edényt nem adom.

— Na, lehet velem okosan beszélni, ha már ennyi pénzt adtam a macskáért, adok még egy tizest ezért a vacak edényért is.

— Az edény nem volt az alkuban.

— Tudom. De azt akarom, hogy a macskám boldog legyen. Adok az edényért külön egy százast.

— Nézze, kár minden szóért. Az edényt nem adom.

Iszonyú dühös lettem, majdnem elvesztettem az önuralmamat. Itt állok ezzel a koszos macskával, amelyért ötszáz forintot adtam, csak azért, hogy az edényt megszerezzem és az ostoba öreg megmakacsolja magát, amikor már nagynehezen győztem.

— Minek magának az edény, ha nincs macskája hozzá?

— Megmondhatom, de lehet, hogy kinevet. Én mindig macskaszerető ember voltam, meg el is kél a macska a háznál. Soha senki, mióta élek, még macskát tőlem venni nem akart. De amióta ez az edényem megvan, már az ötödik macskát adom el ötszáz forintjával, hát úgy látom, ez az edény nekem szerencsét hoz. Vigye a macskát és menjen haza békességben, az edényről kár beszélni is, mert semmi pénzért nem adom oda.

Nem is adta.

A macskát aztán a szomszéd utcában eldobtam.

Királyhegyi Pál

Meglepő fordulat

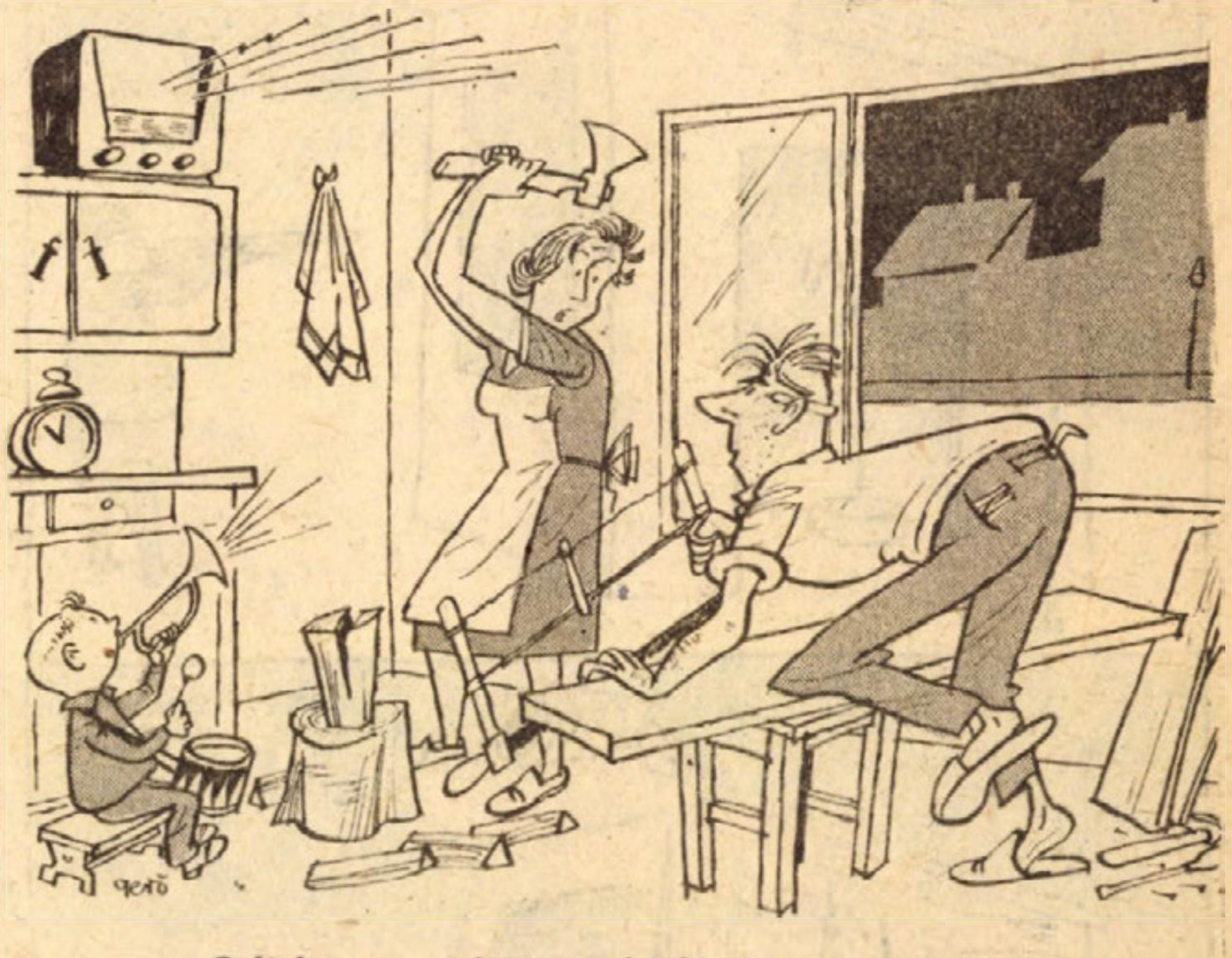
Mészáros András rajza

– Gondoltam, szalmaözvegységed alatt majd én ellátom a háztartásodat! . . .

Egy figyelmes lakó

Gerő Sándor rajza

– Juliska, a rádiót zárd el! Tíz óra elmúlt!!

KÜLFÖLDI APRÓSÁGOK

Őexcellenciája nevel

Élénk feltűnést keltett Londonban az a mód, ahogyan a kambodzsai nagykövet megfegyelmezte a nagykövetségen dolgozó egyik nevelőnőt. A nagykövet ugyanis alaposan elverte a nevelőnőt, úgyhogy a súlyos sérüléseket szenvedett hölgyet kórházba kellett szállítani. Amikor a nagykövetet megkérdezték, hogy miért verte meg a nevelőnőt, őexcellenciája így válaszolt:

– Nevelési céllal.

A kambodzsai kormány azonnali hatállyal visszahívta nagykövetét.

Szintén nevelési céllal.

Postafiók mint születési hely

Az amerikai Los Alamos-i atomtelepen dolgozókat teljes titoktartásra kötelezik. Még a legközvetlenebb hozzátartozóikkal sem közölhetik tartózkodási helyüket, csak a postafiók-számot. A legutóbb kiállított születési bizonyítványon, amelyet egy ott dolgozó tudós újszülött gyermekéről állítottak ki, a „születési hely" rovatot így töltötték ki: „1663-as postafiók."

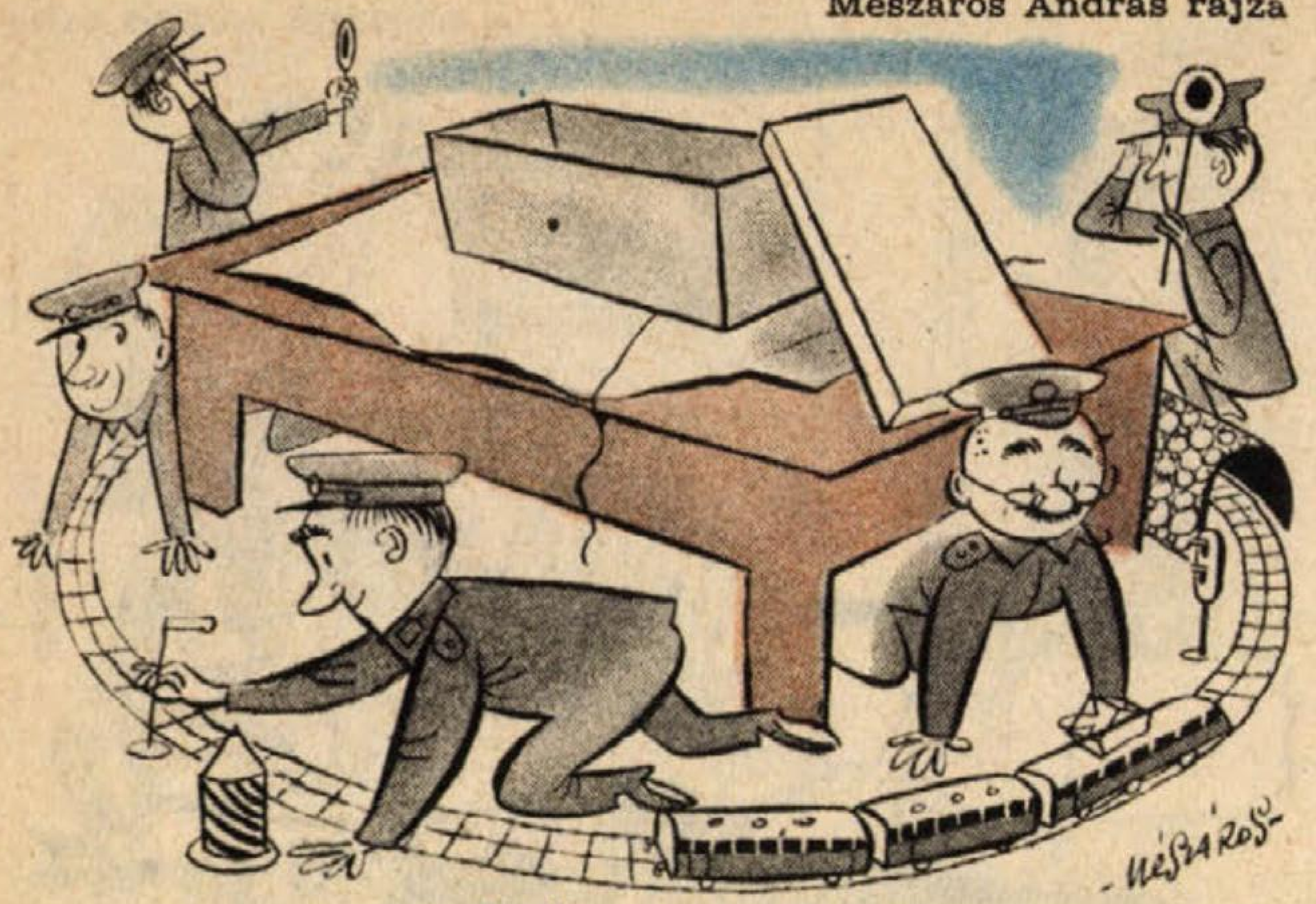
Üzleti verseny

Nagy hőstettet hajtott végre egy E. T. Burchett nevű Fugguay-i (USA) autókereskedő. Hosszas és vakmerő üldözés után elfogott egy gengsztert, aki röviddel azelőtt tizenkétezer dollárt rabolt egy bankból. A rendőrség megjutalmazta a bátor embert, majd megkérdezték tőle, mi indította arra, hogy élete kockáztatásával feltartsa a veszélyes bűnözőt. A kereskedő így válaszolt:

– Az igazat megvallva, nem tudtam, hogy az illető bűnöző. Csak azt tudtam, hogy pénz van nála. Autót akartam eladni neki.

A vámhivatalban

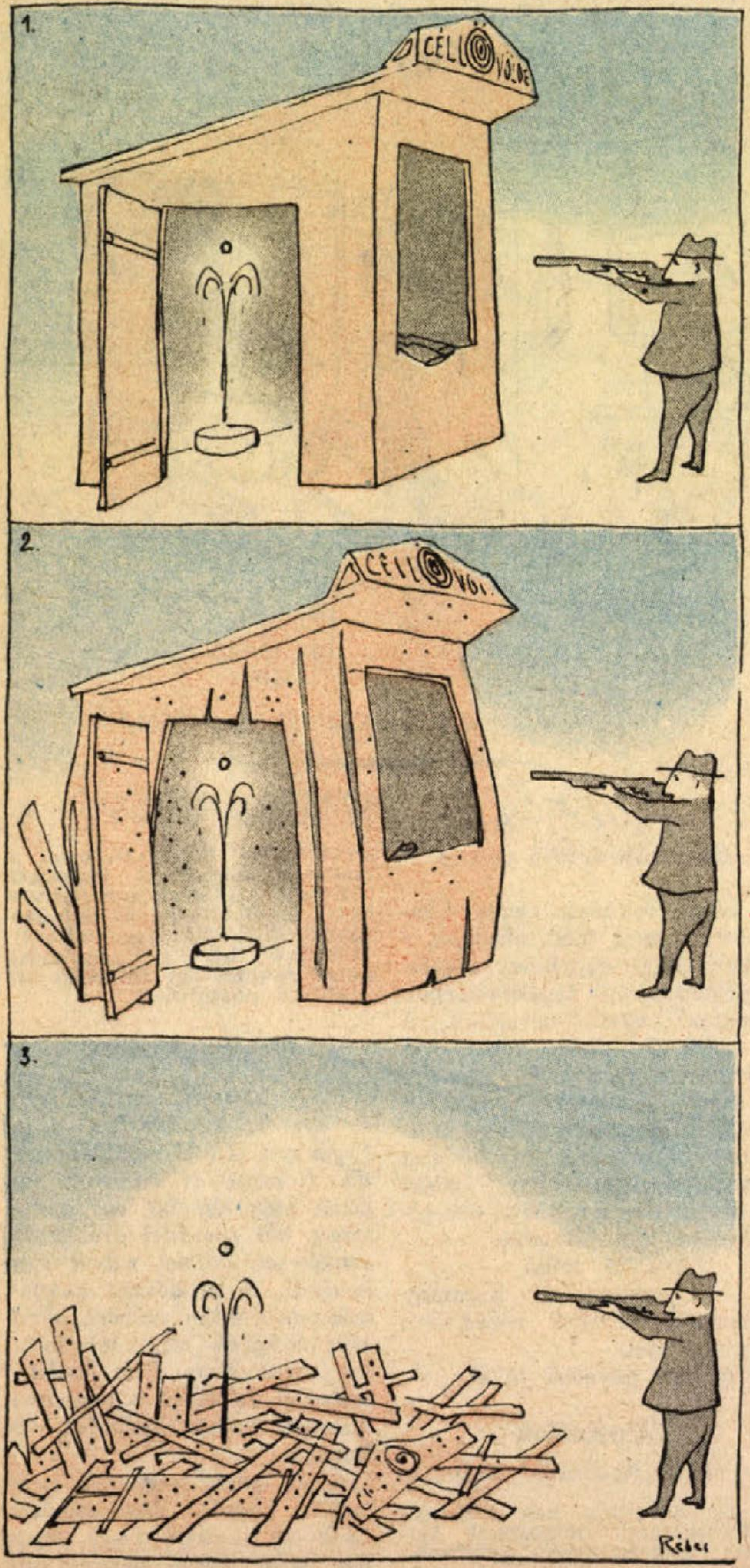
Mészáros András rajza

Játékcsomag érkezett

Gyakorlat teszi a mestert!

Réber László rajza

Két szem szilva

Apám, anyám részaratni mentek, én meg egy fazékalja babfőzelék otthon maradtunk. Kenyeret nem mellékelhetett hozzánk a szülői munkaközösség, mert Ferenc Jóska első apostoli világháborújának akkori szakaszában a mindennapi kenyér már csak a Miatyánkban volt meg. Onnan viszont csak az eklézsia módosabb tagjai tudták kiimádkozni.

Azon a forró júliusi napon, mikor ez a kenyértelen egyedüllét az én hatéves fejemre szakadt, reggelire bevedeltem a napi bab-kalóriát, aztán elfektettem magam a kertek alatti gyepen. Úgy tíz óra tájt azonban a gyomrom már delet harangozott és átvette sorsom további irányítását. Az ő irányításával azután, mire a nap delelőt ért, én már a papkert körül toporogtam és sóvárgó szemekkel bámultam az isten szolgájának dúsan termő szilvafáit. Micsoda ringlók, te jóságos Ég! Még a nézésük is laktatós! Ettől az ennivalóan szép látomástól az én mostohán kezelt gyomrom újra kongatott. — Nem nézni, hanem enni! — kordult rám haragosan. — A lopás bűn! — válaszoltam neki rögtön, és mielőtt még visszaélhetett volna velem, elrohantam a libalegelőre és vadsóskával próbáltam leküzdeni a papkert alatt rám leselkedő bűnt. Nem sikerült! ... A sóska csak olaj volt a bűnre. Újfent visszamentem hát és rövid vezeklés után átvetettem magam a roggyant kerítésen. Sikeresen földet érve azzal nyugtattam meg magam, hogy ha „az Isten nem ver bottal", az ő szolgája is beéri — ha netán sor kerülne rá — egy pár tenyeressel.

Az áldozatul kiszemelt szilvafa könnyen elérhető ágain még zöld volt a termés, így hát kénytelen voltam felmászni oda, ahol már hamvasodott. Megérkezvén a csúcsra, fogom az egyik, majd a másik hamvaskát és nyelem őket önfeledten. Mikor azonban a harmadik után nyújtottam bűnbe esett kezemet — mintha csak az égből pottyant volna le —, a tisztelendő úr megjelent a

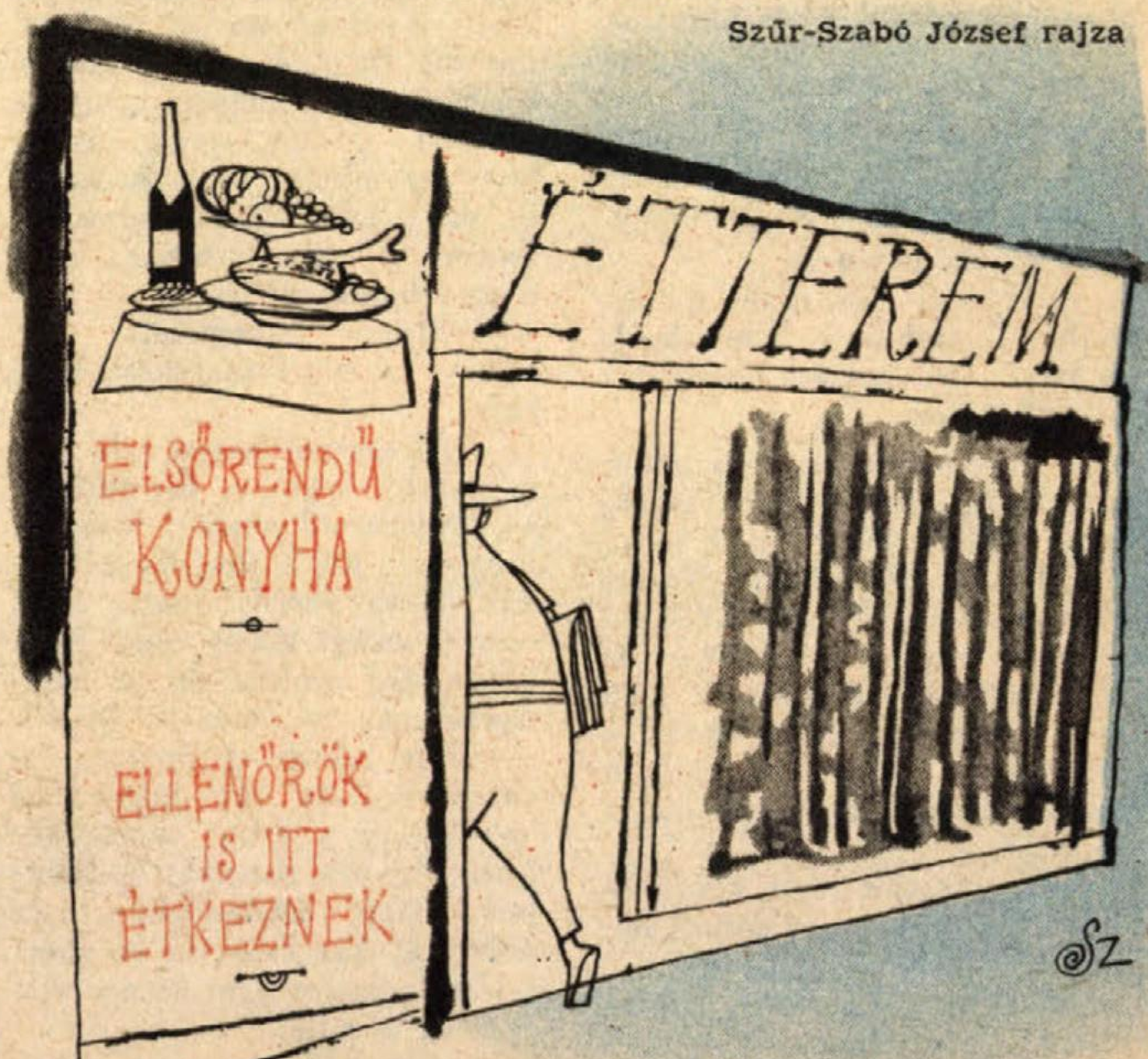
„fám" alatt. Én meg ahelyett, hogy lapítottam volna a lombok között, a szokás hatalmának engedelmeskedve: hangos „dicsértessék"-kel üdvözöltem a váratlan vendéget ... Eme nyilvánvaló taktikai hiba elkövetése után a terep nyújtotta lehetőségeket kihasználva, feljebb másztam, és reszkető inakkal vártam az alulról jövő bírálatot.

Nem kellett soká várnom, mert a nagy krucifikszolásra odasereglő harangozó segítségével úgy lebírálták a tiltott fáról, hogy jóanyám csak a fülem mögött megbújó szemölcsről tudta megállapítani, hogy én vagyok, az ő egyszülött fia.

Bernáth Ede

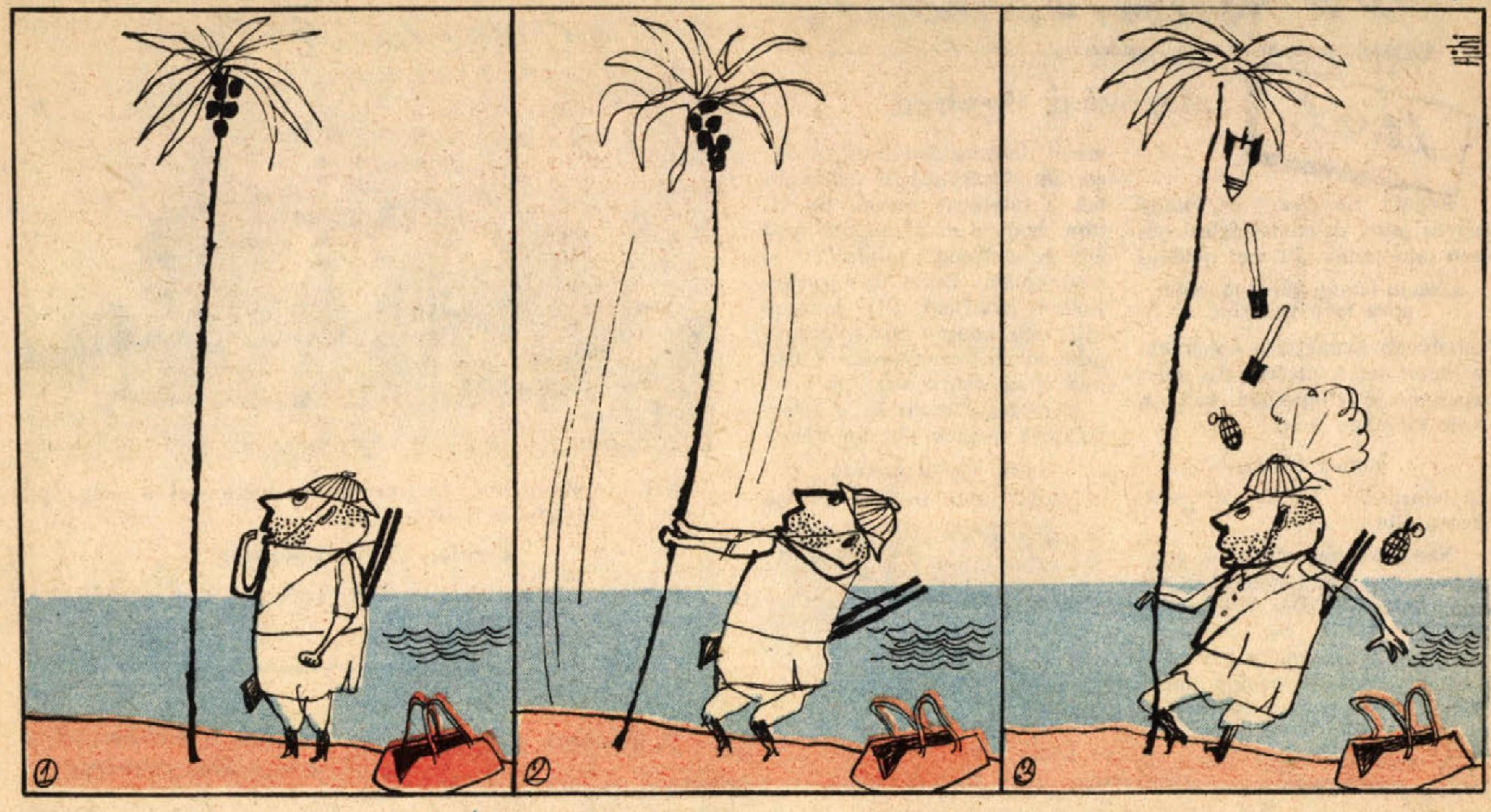
ÜGYES REKLÁM

Szűr-Szabó József rajza

A PÓRULJÁRT GYARMATOSÍTÓ

Hegedűs István rajza

Barátság

Ferivel régi barátság fűz össze. Többször együtt nyaraltunk, egy napra szólt a bérletünk a Nemzetibe, egy villamoson jártunk, annak idején együtt álltunk sorba citromért, szóval elég jóban voltunk.

Egyik nap, ahogy találkoztam vele, nagyon kedvetlennek látszott.

— Mi baj, Feri — kérdeztem —, miért vagy olyan rosszkedvű?

— Mert megrendült a hitem a barátságban — mondta Feri komoran.

— Csak nem? Miért, mi történt?

— Van egy barátom, legalábbis azt hittem, hogy az, de most kiderült, hogy nem az. A múlt héten Bécsben járt és én megkértem, hogy hozzon nekem egy bizonyos hajnövesztőt, amiről csodákat beszélnek és itthon nem lehet kapni. Azt hiszed, hozott? Azt mondta, hogy recept nélkül nem adtak. Mit szólsz ehhez? Mibe került volna neki elmenni egy orvoshoz és felíratni? No de mit várjon az ember a barátjától? Ma már nincs barátság.

— Nono — mondtam én —, nem kell általánosítani. Vannak még barátok. Például — például itt vagyok én. Engedd meg, hogy bebizonyítsam.

— Eh, ugyan — legyintett Feri —, ez csak üres beszéd. Ha rákerülne a sor, te is csak olyan volnál, mint a többi.

De mikor én tovább erősködtem, Feri hosszan rám nézett, majd így szólt:

— Jól van. Hát akkor mindjárt megkérlek valamire. Nézd, a szemüvegem egyik szára letörött. Én nem érek rá elmenni megcsináltatni, ha volnál szíves.

— Boldogan! — kiáltottam és örültem, hogy ilyen csekélységgel visszaadhatom megrendült hitét a barátságban. Siettem a szemüveggel a legközelebbi Ofotértba.

Az üzletben sok dolog volt és csak másnapra ígérték, hogy megcsinálják. Én azonban szerettem volna még aznap bebizonyítani Ferinek, hogy van még barátság és addig könyörögtem, míg rendbehozták és siettem vele Ferihez.

De Feri ezzel nem érte be, és idők folyamán még jó néhányszor próbára tett. Elmentem helyette Soroksárra nyári lakást nézni, megszereztem neki az Aida szövegkönyvét, beírattam a fiát az iskolába, kerestem neki eperszínű paplangombot, meglátogattam helyette a nagynénjét a kórházban, megcsináltattam a villanyvasalóját és kipróbáltam helyette egy tyúkszemvágót, akiben ő nem bízott.

Egyik nap aztán, mikor találkoztunk, én álltam elő egy kéréssel:

— Légy szíves, Feri, add fel ezt a sürgönyt. Te úgyis arra jársz a posta felé.

De Feri felháborodva tört ki:

— Most már értem, miért voltál olyan készséges! Ki akartál használni! Neked ugyan szép fogalmaid vannak a barátságról — mondta komoran és faképnél hagyott.

Azóta nem fogadja a köszönésemet.

Balázs Sándor

Éjjel a Balatonon

Pusztai Pál rajza

– A parton találtam ezt a trikót. Nem az öné?

Le a bürokráciával.

Levél tatarozási ügyben

Régóta figyelem azt, hogy egyes pesti üzleteket feleslegesen tataroznak. Itt van például

a Szent István körút 15. szám alatt levő vasüzlet,

amelynek átalakítása szerintem *teljesen szükségtelen.* Az üzlet egészen jó állapotban volt. A vele szemben levő

Röltex üzletet

is tatarozzák. Ez az üzlet sem szorul átépítésre.

Nap mint nap olvasunk a takarékosság fontosságáról és ennek ellenére *sok helyen ok nélkül zárnak be átalakítás miatt üzleteket;* mégpedig olyanokat, amelyek évekig megfeleltek volna rendeltetésüknek.

A mozikkal kapcsolatban is van észrevételem.

A Lenin körúti Szikra mozi

tatarozása már nagyon régóta tart. Nyolc hónap óta van zárva a filmszínház.

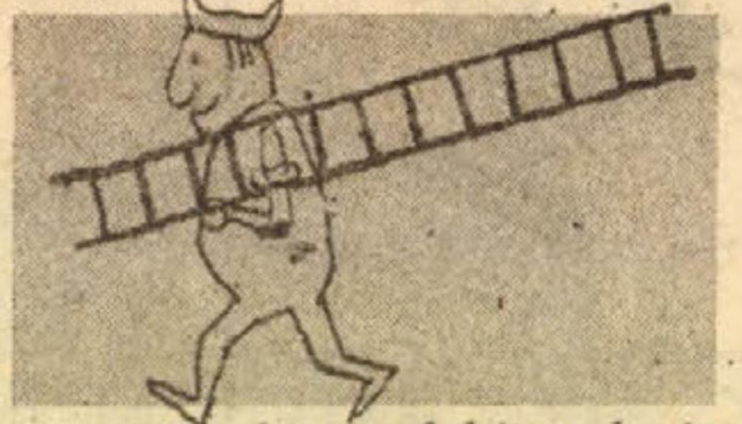
A Mátra mozi

ügye még cifrább. Ezt a kis mozit *hónapokkal ezelőtt bezárták.* Nemrégiben elkészültek a tatarozás tervei, de kitűnt, hogy a mozi mellett levő ügyvédközösség helyiségét is megkapják. Ezért új terveket kellett készíteni. Ha minden jól megy, talán *a zárás egyéves jubileumán hozzákezdenek magához az átépítéshez is.*

Nem hagyhatom ki a felsorolásból a Szent István körúti

volt Török kávézó

helyiségét sem, amelyet az idén

már másodszor alakították át. A Lenin körúti

nagy gyümölcsboltot

is meg kell említeni, amely pár évvel ezelőtt luxuskivitelben készült és azóta mégis *kétszer tatarozták – a szakértők szerint teljesen feleslegesen.*

Kovács János
V. Szemere utca

Egy kis túlzás

Berta Jenő olvasónk Cserszegtomajról levelet írt lapunknak a község törpevízművének létesítése ügyében. Egyben értesített bennünket arról is, hogy ugyanezt a levelet elküldte még a következő 16 helyre: MSZMP Járási VB, Keszthely, Jár. Tan. VB, MSZMP Megyei VB, Veszprém, Megyei Tan. VB, Népiellenőrzés Jár. Biz., Pápa, Népiellenőrzés Megyei Biz., Veszprém, Orsz. Népiellenőrzési Közp., Építésügyi Min., Egészségügyi Min., Népszabadság, Szabad Föld, Dunántúli Napló, Magyar Rádió és Televízió, Hegyi Gyuláné képviselő, Veszprém, Sebestyén Ferenc megyei tanácstag, Községgazd. V., Pápa.

Tehát egy ügyben 17 hivatalt mozgatott meg. Tizenhét helyen párhuzamosan vizsgálják az ügyet és Berta Jenő ezzel tizenhétszeres munkát okoz a közigazgatásnak és a szerkesztőségeknek.

Még jó, hogy nem mindenki cselekszik így, mert ha minden panaszt 17 helyre küldenének el, akkor a bürokrácia elleni harc bürokráciája soha nem látott méreket öltene.

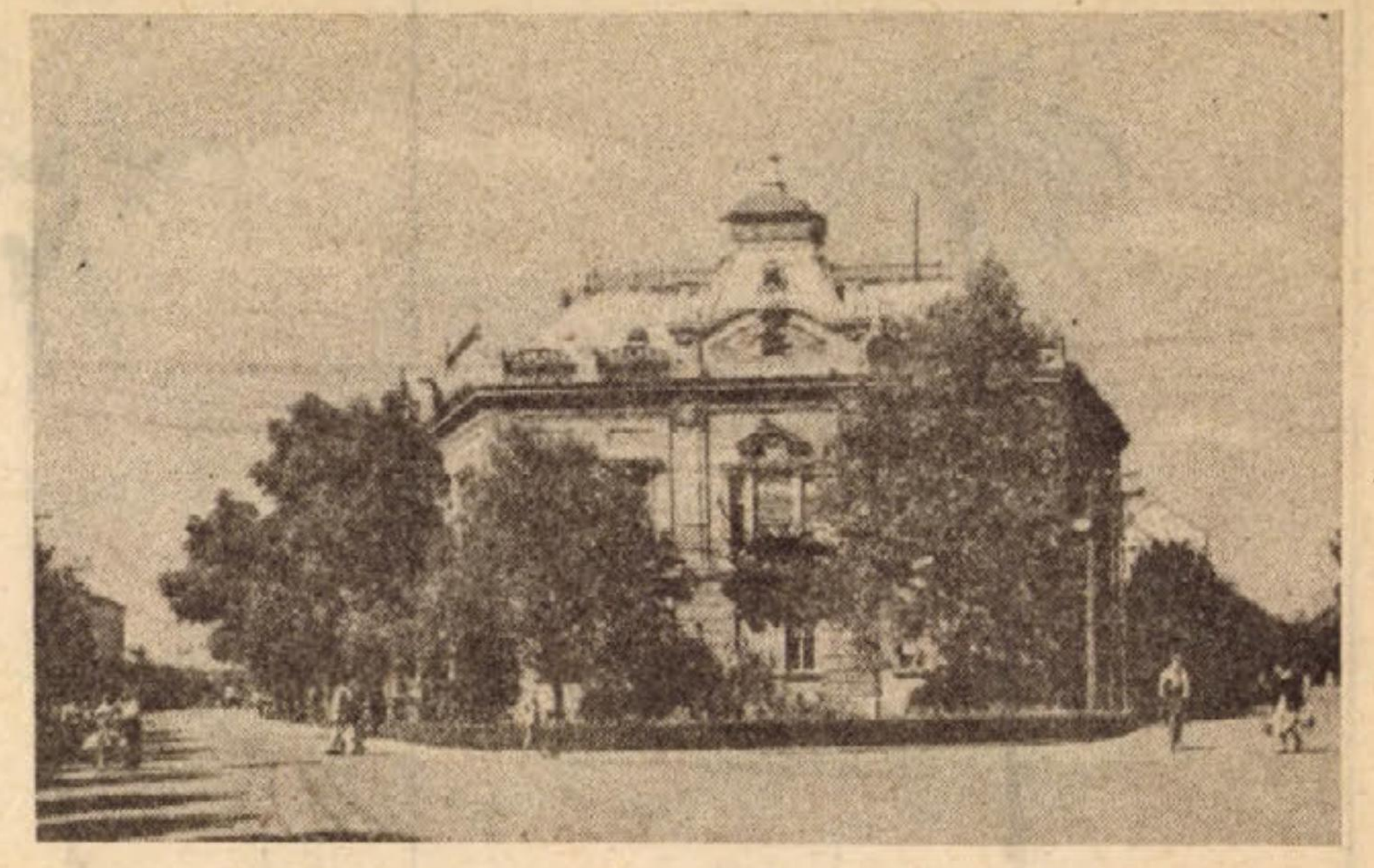
Megjöttek az új írógépek

Toncz Tibor rajz.

A titkárságnak csak ez az egy jutott . . .

Mi ez az épület?

A Képzőművészeti Alap lefényképeztette ezt a szép épületet és ezt írta a levelezőlapra:

„Gyula, Takarékpénztár"

Holott az épület nem a takarékpénztár, hanem a Vízügyi Igazgatóság épülete.

A Mester utcán

majdnem végtelen végig álmatlanul töltik az éjszakát a lakók. A Mester utcai Liliom vendéglőben ugyanis hajnalig tart a zene és ugyancsak hajnalig tart a részeg emberek ordítozása is. A „Liliom" környékén lakók

már számtalanszor fordultak a IX. kerületi Tanácshoz, de eredményt nem tudtak elérni. A vendéglőben éjszakánként továbbra is túl hangos a zene és hangosak a duhaj részegek, akiket úgy látszik minden tilalom ellenére akkor is kiszolgálnak, amikor már szemmel láthatóan felöntöttek a garatra. Nyugalmat kérnek a Mester utcában, különösen a „Liliom" környékén lakó olvasóink.

Ludas Matyi elintézte

A „Nyári melegben" című panasszal egyetértünk. A bolt vezetőjét figyelmeztettük, hogy hasonló eset a jövőben ne forduljon elő és gondoskodjék arról, hogy szombattól hétfőig ne hagyják a romlandó árut a kirakatban.

Zöldség—Gyümölcs Ért. V.

A „Három Victor Hugo" című cikkel kapcsolatban közlöm, hogy a táblák kijavítására a szükséges intézkedést megtettem.

XIII. ker. Tan. VB Ép. Oszt.

A „Garabonci furcsaságok" című közlemény ügyében érintkezésbe léptünk a Tejüzemi Vállalattal. Kértük, hogy a kötelező sajtátvételt sürgősen szüntessék meg. Intézkedtünk a dűlőúton hagyott tárcsa sürgős elszállítása érdekében is. Az „Ernst Thälmann" film második részének vetítését megsürgettük.

Tafota József VB-elnök

Ennek a táblának sincs sok értelme

A Móricz Zsigmond körtéren, egy tatarozás alatt álló ház állványán ezt a feliratot olvastam:

AZ ÁLLVÁNYOK ALATT MEGÁLLNI VESZÉLYES ÉS TILOS

Ha az állvány alatt megállni veszélyes és tilos, akkor miért nem veszélyes és tilos az állványok alatt elmenni? Azt ugyanis szabad. És naponta sokezer ember megy el alatta. Talán utasították a téglát, hogy csak arra essen, aki az állvány alatt áll és arra ne, aki alatta megy?

Ifj. Solnay Dénes
XI. Kemenes u. 4.

Totóbusz

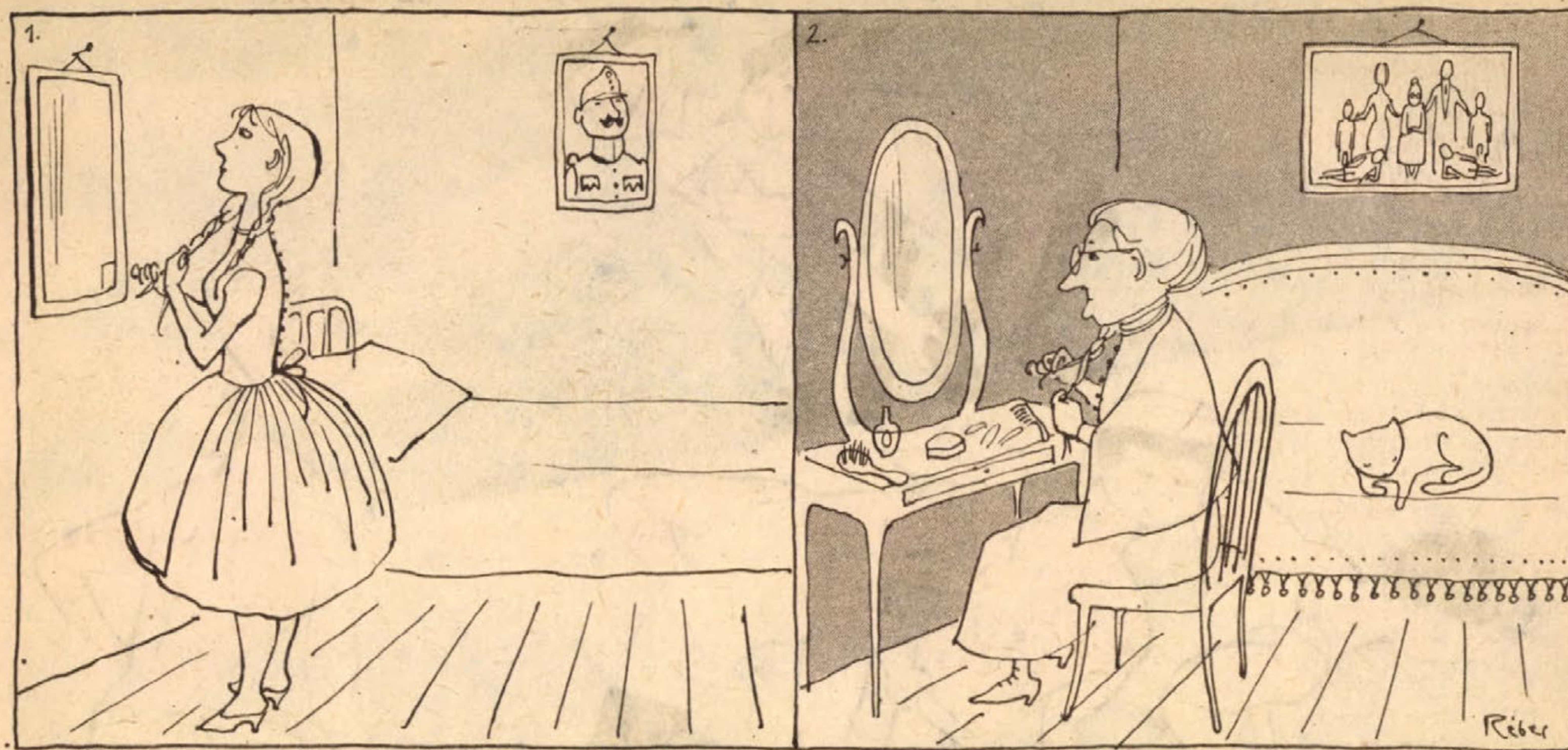
Azok az utasok, akik a Farkasrétre járnak, a 8-as autóbuszt már régen totóbusznak nevezték el. Tették pedig ezt azért, mert sosem lehet tudni, hogy a 8-as mikor változik át útközben 8/A jelzésűvé, illetve mikor hagyja ki a Törökbálint úti szakaszt. Ez történt június 20-án a pesti végállomásról 17 óra 45 perckor induló GF 935-ös számú autóbusszal is. Mint 8-as indult, de útközben kicserélték a táblát és 8/A lett belőle. Így aztán a 8/A végállomásánál kitessékelték az összes utasokat. Mi például negyven percet vártunk, két A-kocsit elengedtünk és erre a 8-as kocsira szálltunk fel. Persze nem sejtettük, hogy útközben ez is A-kocsivá változik. Nem lehetne ezen a furcsa módszeren változtatni? – kérdi pórul járt útitársai nevében

Ladányi Endre
a Ganz Vagon osztályvezetője

KIMENŐ

Réber László rajza

Régen | **Ma**

1. – Egyszer a naccsága is vigyázhat a gyerekekre...

2. – Egyszer a lányom is vigyázhat a gyerekére...

Ötletpályázatunk anyagából

Meglepetés

– No, most elhoztam neked Kovácsot, akit mindig emlegetsz, hogy „bár csak hozzá mentem volna feleségül!"...

Krivácska Géza
(Bp., VIII., Víg u. 37.)

Őszinte titkárnő

– Nem kapcsolhatom... Az igazgató elvtárs magán kívül van!...

Stein János
(Győr, Attila u. 9.)

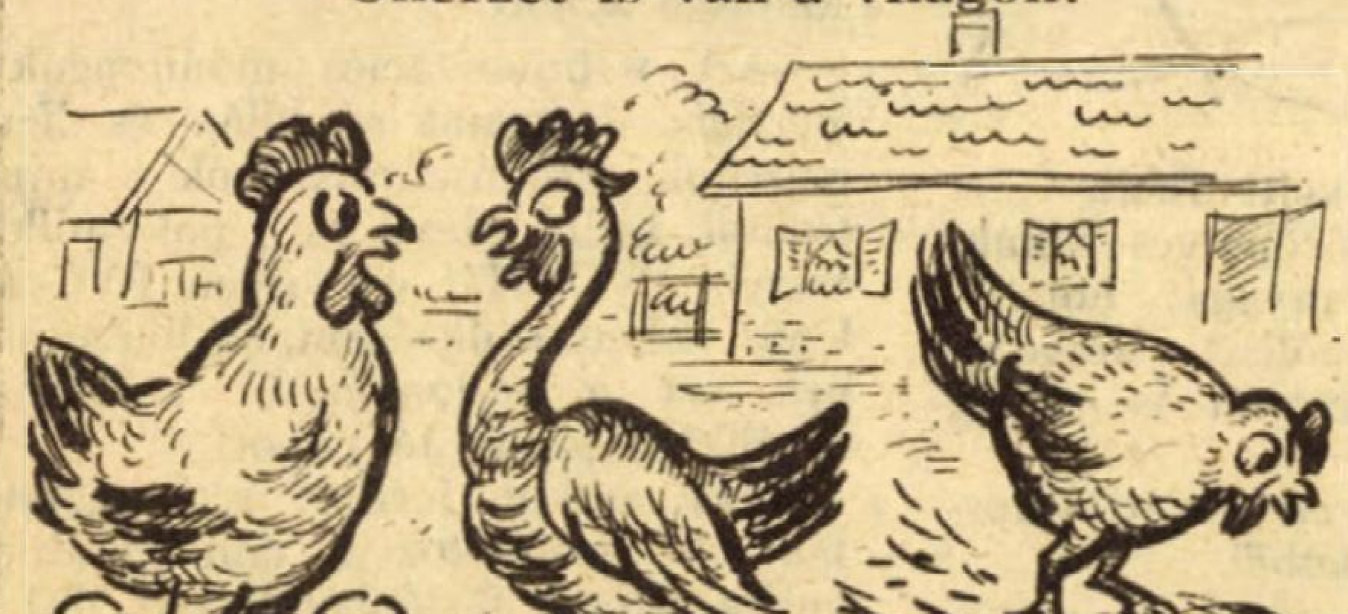
A sláger hatása

– Zsiga, dédelgetsz, vagy nem dédelgetsz?!

Koós Béla
(Bp., XX., Kossuth u. 17.)

Önérzet is van a világon!

– Miert mérges ez a csirke?
– Mert nem vitték ki paprikásnak Brüsszelbe...

Kertes Kollmann Jenő
(Bonyhád)

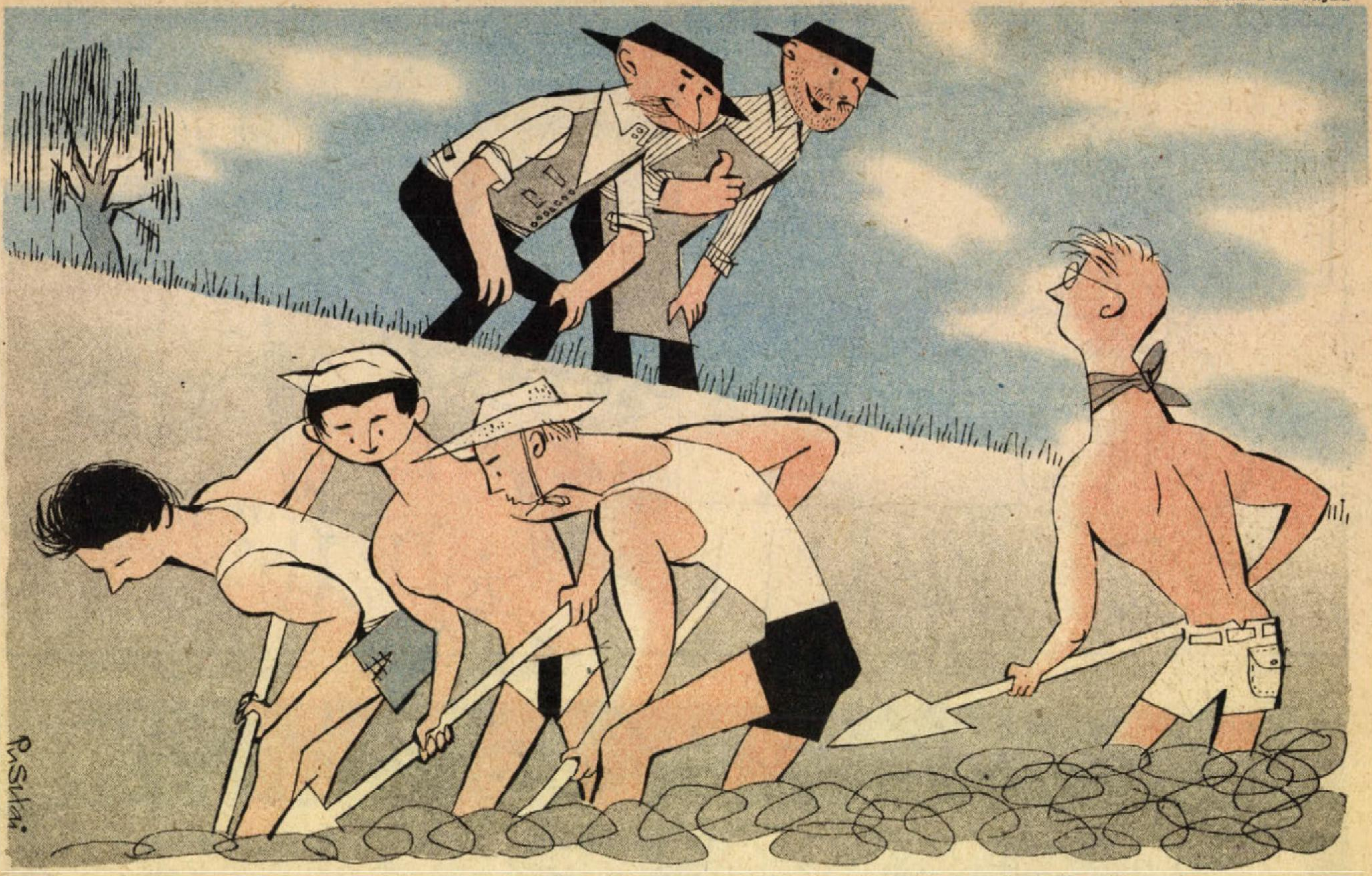
Az első harckocsi

Takács Sándor
(Bp., I., Táncsics M. u. 23.)

FIATALOK A HANSÁGBAN

Pusztai Pál rajza

– Van egy kis vitánk a komámmal... Nincs az urak között véletlenül egy joghallgató?

SZAKEMBER LETTEM

Most kilenc hónapja a személyzeti előadó azzal lepett meg, hogy egy hét múlva szaktanfolyam indul és igen ajánlatos lenne, ha erre a tanfolyamra beiratkoznék. Némi töprengés után, azzal az indokolással, hogy a jó pap is holtig tanul, beiratkoztam.

A vizsga a körülményekhez képest elég könnyen zajlott le. A tanárok aránylag elég jól feleltek, mi itt-ott néhány szóval kisegítettük őket. Hétfőn aztán, mint újdonsült szakember támaszkodtam a pultra.

Az első vevő egy fejkendős öregasszony volt. Egyszerű, olcsó gránittányért kért. Serényen raktam eléje a különféle tányérokat és közben lelkesen hadartam azt, amit a szaktanfolyamon magamba szívtam:

— Tudja, kedves néni, vannak likacsos törésfelületű és tömör törésfelületű agyagáruk. A likacsosak mázasak és mázatlanok. A mázatlanok a tégla, a cserép, a köcsög. A mázas a fehér és átlátszó zománccal bevont kőedény, vagyis a fajansz, illetve gránit. Például ez a tányér.

Szegény öregasszony kezében megállt az öttízes tányér. Meghatottan nézett rám, mialatt lelkesen daráltam. Végül is csendesen letette a tányért, megértően bólintott, majd jobb kezével megsimogatta a bal kezemet.

— Igaza van, édes fiam! — azzal gyorsan kisietett a boltból.

Hórihorgas férfi volt a következő vásárló.

— Kaphatok üveget?

— Van, kérem! — hajtottam illedelmesen fejet és lendületesen fújtam azt, amit a tanfolyamon tanultam. — Nátronüveg, palacküveg, ólomüveg, jénai, ergon, durán, pyrex, flint, securit és koronaüveg.

— Mit hadar itt összevissza? Nekem

közönséges ablaküveg kell! Érti?

— Kérem szépen. Közönséges ablaküveg, amelynek nyersanyaga: homok, szóda, glaubersó, mészkőliszt, dolomitliszt, bór, hamuzsír, fémoxid és esetleg egyszerű üvegcserép.

A hórihorgas rám nézett, fogát csikorgatta és kirohant az üzletből.

Egész délelőtt az eddigihez hasonló lelkesedéssel produkáltam magam. Fél tizenkettőkor csinos fiatal asszony lépett a boltba.

— Műanyagtálcára van szükségem! — mondta.

Melegen bólintottam és miközben két bakelittálcát lendítettem a kedves vevő elé, újra kibuggyant belőlem a tanfolyamon szerzett tudás:

— A mesterséges alapanyagú műanyagok első csoportját alkotják a kondenzációs műanyagok, amelyek közé tartoznak a fenoplasztok, aminoplasztok, poliamidok, poliészterek és szilikonok. A legfontosabb fenoplasztok közé sorolhatjuk a bakelitet, amit tálcák, poharak és egyéb háztartási cikkek gyártására használnak.

Az első szavakat türelmesen hallgatta. Mikor lendületbe jöttem, arca elpirosodott, nagyot csapott a pultra és ezeket kiáltotta felém:

— A polimerizációs műanyagok csoportjába tartoznak az etilén- és diénszármazékok. Etilénszármazékok a mipolán, trolitul, igelit, plexit és a polivinilklorid, vagyis PVC. Hát egy ilyen PVC-tálcára lenne nekem szükségem, ha hajlandó lenék ezt a tudományos handabandát továbbhallgatni! Jó napot!

Azzal sarkon fordult és kivágtatott a boltból. Csodálkozva támaszkodtam a pultra. Hogy történhetett ez? Jól vizsgáztam a tanfolyamon és megbuktam a boltban.

Rossi Károly

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.